

The Reader's Place Novel

සෙනෙහසා දුකක්

Senehasa Dukak

Part 15

Sujeewa Prasannaarachchi

15 කොටස

‘ඇයි නිවැසි මාව හම්බවෙන්න ආවේ... මොනාටද...’

‘උඩ අත්තේ තියෙන ගෙඩිය කඩාගන්න බැරි උනාම ඔන්න ඔහේ පහළ අත්තේ තියෙන ගෙඩිය කඩාගන්න හිතෙන්න ඇති... ඒක කොහොමටත් පුවර් කියලා මෝඩයා හිතනවා ඇති...’

‘ඒක ලොකු වැරදීමක්... ලොකු වැරදීමක්... වැරදිවිට දේවල් හදාගන්න එයාට ඕන තරම් කාලය තිබ්බා මාධව්... මං එයාගේ දෑහට පෙනි පෙනි දුක් විඳපු කාලයක් තිබුණා...’

‘ඇත්ත හරකියේ... මං කිව්වේ එයා හිතන දේ... කෙල්ලෙක් දුක් විඳනකොට හිතෙන් ගොඩාක් ශක්තිමත් වෙනවා කියලා ඒ හරකා දන්නා...’

‘එකපාරක් මාව එපා කියලා දලා ගිය කෙනෙක්ට ළං වෙන්න තරම් මං ගොතෙක් නෙවේ මාධව්... එයා මාව විතරක් නෙමේ... මගේ අම්මව... තාත්තව... මගේ මුළු අනාගතයම එපා කියලා කිව්ව කෙනෙක්... මම ඇත්තටම හිතුවා මගෙන් කිසි වටිනාකමක් නෑ කියලා... මට හරියට මං ගැනම දුක හිතුණා... මං වගේම අම්මයි තාත්තයිත් මං ගැන එකම හිතලා දුක් වින්ද...’

මාධව් අරලියා ගනේ බඳ අත හැරලා මගේ උරහිසට අත තියලා මං දිහා බැලුවා.

‘අපි දත් ඕවා අමතක කරලා දුටු... කොහොමටත් අමතක කරලානේ ඉන්නේ... නේද...’

‘මං අමතක කරලා නෑ කියලා හිතලා උඹ එයාට එන්න කිව්වා නේද...’

‘ගොත්කමට ඔය වගේ වැඩ කරනවා... යමාවෙයත් මට...’

‘මට උඹ ගැන කරහක් නෑ මාධව්... ඒත් මිනිස්සු ගැන හරි පුදුමයි... මගේ මුණටම... මාව එපා කියලා කිව්ව කෙනෙක්ට මගේ ඉස්සරහට ඇවිත් මා එක්ක කතා කරන්න තරම් ශක්තියක් ලැබුනේ කොහොමද...’

‘අපරාදේ... හෝක් බත් එකකුත් මං උඹටත් එක්ක බෙදගෙන ආවා කරන්න කියලා... මේ මුසලයා ඇවිත් ඒකත් නැති කළා...’

මං කිව්වේ ලොකු පසුතැටිමකින්... උදේ නිවැසිව දැකීමෙන් හිතට

දකුණු බර මාඩරි එක්ක කතා කළාට පස්සේ විකක් අඩුවුණා.

‘කවදහරි දවසක මේකවෙයි කියලා උඹට හිතුවේ නැද්ද...’

මාඩරි විභාග ශාලාවට යන අතරවාරයේ ඇහුවා. මං බිම බලාගෙනම නිහඩව උන්නා.

‘දෙවියෝ සාධාරණ නම් එහෙම කරන්න ඕනා... ඒත් මං හිතුවේ කිවංක ගැන නෙව්... මට වෙන්තේ මොනවද කියලා... කොහොමටත් මාඩරි මේ වගේ බොහුද වසසකදී ආදරේ කරන්න හොඳ නෑ... අපි ළමක වැඩියි...’

‘ඒක ඇත්ත... ළපටි කරල් වට පට ගාලා හැමෝම කඩලා දහවා...’

‘මටනම් වෙලාවකට හරි ලැජ්ජයි... හරිම ලැජ්ජයි... අම්මා තාත්තා උනත් මං ගැන මොනවා හිතන්න ඇත්ද...’

‘එහෙමත් කියන්නෙපා වර්ෂා... කවුරුත් බොහුදයි...’

මම මාඩරි එක්ක තර්ක කරන්න ගියේ නෑ. ඒත් මම කිට්ටේ ඇත්ත. නොමේරු පපුවකින් ආදරේ හරි හැටි දකින්න බැහැ. ඒක හොඳාක් ලොකු හැඟීමක්. ලොකු වතුර පාරක් කෙහෙල් බඩ වෙල්ලකට නවත්තන්න බැහැ. කඩාගෙනම යනවා... මට උනෙත්... මං වගේ ආදරේ කරන හොඳාක් කෙල්ලන්ට වෙන්තෙන් ඒ ඉරණම... එහෙම කැඩුනු හිතක්... දුකෙන් ආවේෂ වුන හිතක්... හත් දෙහේ පිරිතක් කියලවත් සන්සුන් කරන්න අමාරුයි... ඒත් මගේ හිත සන්සුන් උනේ කොහොමද...

‘මේකත් හප හප පේපර එකට ලියපන්... ගුඩ් ලක්...’

මාඩරි ඇගේ බංකුවට යන්න කළින් පුංචි වුයින්නම් පෙනි දෙකක් මං අත තබලා කිව්වා. මං හිතාවෙලා මගේ අංකය තියෙන බංකුව හොයාගෙන ගිහින් ඉඳගෙන වුයින්නම් එක දිගහැරියා... ඒකේ තිබුනේ හරිම මෘදු මෙන්තෝල් රසයක්... ඉතුරු වුයින්නම් එක කන්නත් හදලා පස්සේ මං ඒක කවකටු පෙට්ටියට දම්මා... කාට දෙන්නද... මට තේරුමක් තිබුනේ නෑ...

‘අම්මා ළගදී එනවා කිව්වා එහේ...’ කිවංක උදේ කිසි හැටි මගේ සිහියට ආවා... ‘ඇයි මයාගේ වෙඩින් එක කියන්නද...’ ඒ වගේ පිළිතුරක් දෙන්න තරම් මට ශක්තියක් තිබුනේ කොහොමද කියලා මං හිතුවා.

ප්‍රශ්න පත්‍රය හිතුවට වඩා විකක් අමාරු උනා. ඒත් මගේ හිතට ලොකු බරක් දකුණේ නෑ. ජීවිතේවත් අනාගතේවත් මේ පුංචි සුදු කොළේ උඩ රැඳිලා නැහැ කියලා මට නිකමට හිතුණා. ඒත් ජීවිතේ ගැන මේ තරම් සැහැල්ලුවෙන් හිතන්න ලොකු රක්ෂණ සහතිකයක් මට කොයිතද... අද අම්මගෙයි මගෙයි ජීවිතයට ඉන්න එකම හට්ඨරණ තාත්තා විතරයි...

තාත්තාගේ රැකියාව නැති උන දකට අපි මොන තරම් අසරණ වෙයිද... එයාලා වෙනුවෙන් මට දෙයක් කරන්න කවද පුළුවන් වෙයිද... ඒත් කොහොම කරන්නද... කවුද මගේ පිහිටට එන්නේ... මට ඒ ගැන දිගින් දිගටම හිතුණා. මම උත්තර පත්‍රයේ මගේ විභාග අංකය ලියලා විනාඩි දහයක් විතර පෑනත් කට්ට ගහගෙන කල්පනා කළා...

උත්තර ලියන අතරතුර මගේ හිතට දහසක් දේවල් ගලාගෙන

ආවා... වරින් වර මගේ හිත ඒ දේවල් ඉහ නතර වේලා කල්පනාවට
වැටුණා. ඒ පැය එකහමාර තුළ අඩුම ගණනේ අංජනව මට දහ
දෙළොස් පාරක් මතක් උනා. හරියට ප්‍රශ්න පත්‍රයට ලිවිය යුතුම උත්තරයක්
වගේ. මං හිතන්නේ විභාග ප්‍රශ්න පත්‍රය ගැනද... මගේ ජීවිත ප්‍රශ්න
පත්‍රය ගැනද... මට හිතාගන්න ඇත්තමම අමාරු උනා.

'උත්තර ලිව්වට වඩා උඹ කල්පනා කළා... මං හොඳට බලාගෙන...'

මාධවී විභාග ශාලාවෙන් පිටවෙද්දී හිනාවේලා කිව්වා.

'උඹත් මං දිහා බල බල උන්නා උත්තර නොලියා.. හේද...'

මම මාධවී කිව්ව දේ විහිළුවට අරගෙන සැහැල්ලුවෙන් කිව්වා.
එක අතකට මෙහෙම සැහැල්ලුවෙන් ජීවිතේ ගැන කියෙන්න එකත් හරි
සුන්දරයි. පසුවේ ගල්ගෙඩි පුරවගෙන බරයි බරයි කියලා කියන්නේ
මොකටද...

'කෙස් අරක...'

මාධවී මගේ බෑග් එක දිහා බලලා ඇහුවා.

'මොකක්ද...'

'බත් එක...'

මාධවී කිව්වේ හරි අහිංසක විදිහට. මං හිනාවේලා අම්මා බෙදලා
දුන්න බත් එක අතට ගත්තා. ඒක තවමත් හරි උණුයි... කෙහෙල්
කොළේ රස්තේ රඳනවද...

'තව ඩිංගෙන් ඒකත් අමතක වෙනවා...'

'උඩ තව්ටුවට ගිහින් කමු... එතන නිස්කලා-කයි...'

'එතනට මාත් ආයයි... මුළු ඉස්කෝලෙම පෙනවා... බලාගන්න
මින... අත්තිම දවස් විකනේ...'

'හරි දුකයි හේද...'

'ම...'

බත් එක දිග ඇරගෙන අපි දෙන්නා දෙපැත්තට වේලා ඒක කෑවා.
අම්මා අද අංජනටත් බත් මුලක් දෙන්න ඇති...

'මොකෝ එකපාර හිනාවක් ගියේ...'

මාධවී බත් එකේ තිබ්බ කරවල කැල්ලක් මගේ පැත්තට දලා
ඇහුවා. මං ඒක ආයෙන් මාධවීගේ පැත්තට දම්මා.

'මුතුන් නෑ...'

'අංජන ආවේ නෑ...'

මාධවී අහද්දී මට කකා උන්න බත් කට හිර උනා. මම පුළුල් වහර
බෝතලේ අරගෙන බිගෙන බිගෙන ගියේ මාධවී මං දිහාම බලා ඉදිද්දී.
මාධවී මුලින්ම මට හිනාවුනේ ඇයි කියලා අහලා ඊතාවට අංජන ගැන
ඇහුවේ ඒ දෙක අතර මොකක් හරි සම්බන්ධයක් තියෙන්නවයි කියලා
දනුණ නිසාද...

'ඒයේ රූ මං පාඩම් කරනකොට ආවා...'

'ඇවිත්...'

'ගනවා කියලා ගිහිල්ලා ආයෙන් ආපස්සි දුණු මරණයි අම්මට දිලා

හිමිල්ලා...

‘උඔට පාඩම් කරනකොට කරන වෙනත් ඇති...’

මං මුතුන් කිව්වේ නෑ. මං පාඩම් කර කර උන්න නිසා අපන මා එක්ක වැඩිපුර කතා කළෙත් නෑ. රූ නමයට විතර අපන යද්දි ඇත්තටම මට හරියට දුක හිතුණා. එයා අම්මයි නාත්තයි එක්ක මිදුලට වෙලා කතා කරද්දි මගේ හිතට ලොකු රිරිඟාවකුත් ආවා.

‘උඹේ ජීවිතේ ගොඩාක් ලස්සන දේවල් වෙන්න තියෙන්නේ ඉස්සරහට වෙන්න ඇති...’

ඇයි එහෙම කියන්නේ කියලා මම මාධව්ගෙන් ඇහුවේ නෑ. ජීවිතේ ගැන උනත් ගොඩාක් හිත මවන්න මට දත් බයයි. හිත නොදකම සැබෑව දකින්න ලැබෙයි නම්... ඒත් ඒ තරම් වාසනාවක් දුප්පත් හිඟන මට තියෙයිද...

‘මම බෙදුව ඉදිආප්ප ගේන්නම්...’

බත් ඇවයක්වත් ඉතුරු නොවුන කෙහෙල් කොළය දෙකට තුනට තවද්දි මාධව් කිව්වා. ඒත් මගේ හිත තිබුනේ වෙන දිහාවක.

මාධව් නැහිටලා හිහිනුත් ටික වෙලාවක් යනකල් මම පුංචි යකඩ පුවටට වෙලා ඔහේ පාසැල් වත්ත දිහා බලා උන්නා. එක්කෝ මේ ජීවිතේ එක රසබර කාලයක දුක්බර අවසානය... නැත්නම් ජීවිතයේ වෙනස්ම සුන්දර සුගතය ඇරඹුම... කුණාටු දෙක තුනක් ඇස් පනාපිට අත්විත්ද අභි-සක මල්ගහක මලක් හටගන්නේ හරි කලාතුරකින්... සමහර

විට වසන්ත කාල හත අටක් ඔහේ ගෙවිලා යන්නත් පුළුවනි. ඒත් ජීවිතේ අත්දුටු ලොකුම කුණාටු සමයට පස්සේ මේ උදවෙන පුළුම වසන්ත කාලය මගේ ජීවිතයට ලොකු අමුත්තක් එක් කරනවයි කියලා මට නිකමට හිතුණා. අම්ම කෙනෙක්ගේ බඩ ඇතුළේ පුංචි පැටියෙක්ගේ වූවි නොවැඩුණු දෙපා සෙලවෙනවා වගේ මගේ ඇතුළු හඳගැබ ඇතුළෙන් වූවි අභි-සක මලක පෙති එහාට මෙහාට සැලෙනවා. ආදරයේ රොන්සුණු පිරුණු එම ආදර මල අකල් වැස්සකට අහුවෙලා වැටිලා වජ්ජ වෙනවා දුටු මමම ඇයි ජීවිතේ ගැන මේ තරම්ම පෙරු විදිහට හිතන්නේ.

එදත්... අදත් මම ඉන්නේ අනාගතය ගැන හිතලා මතලා කිරිණයක් ගන්න පුළුවන් ශක්තිමත් හිතක් එක්ක නෙමේ... මට හිතෙන්නේ හැම ගැහැණු ළමයෙකුගේම හිත ඒ වගේ... මගේ කියලා ඒ හිතේ වෙනසක් තිබුනේ නෑ. බොහෝ වෙනකොට හිත වාරට පිපුණ මල් ගහක් වගේ මල් පුරවා ගන්නවා. අඩන්න වෙනකොට ගහ පුරා එක දල්ලක් නැති වෙන තරමටම කඩා වැටෙනවා. ජීවිතයේ උදුටු දරුණු කාල නිවාඩුවකට පස්සේ යංකමට දර්ශන මගේ හිත ගැන මට පුංචි ආශාවක් දනුණා. එක පැත්තකින් මට අද වෙර කරන්න කෙනෙක් නෑ. මගේ ආත්මයේ උන්න එකම වෙරක්කාරයට දෛවයම දඩුවම් දීලා... අනිත් පැත්තෙන් මගේ හිත අපුතෙන් හඳු පලාගියක් වගේ හිස්වෙලා. කවුරුහරි ඇවිල්ලා මේ හිතට අපුත් දියවරයක් දෙන්න ඕන. ගහක් නම් ඒ ගහ අඩුම ගණනේ මහවැලිය තරම් වත් ගහක් වෙන්න ඕන. හිත පතන්නේ එහෙම දිය කඳක්... අපුත් ආදර දියවරයක්...

‘ආ...’

මාධවී පුංචි යෝගවි කප් දෙකක් ගෙනල්ලා එකක් මගේ අතට දුන්නා. මම හිතාදෙනවා වුවි ප්ලාස්ටික් හැන්දෙන් යෝගවි විකක් අරගෙන මුට්ටු තබාගත්තා. අපුත් යෝගවි වල නැවුම් කිරි රස මගේ දිවගට ගෙන ආවේ මෘදු රසයක්.

‘උඹට පුදුම හිතෙන් බඩ්ඩක් මං පෙන්වන්නද...’

අපි පහළට එන්න කියලා හිතලා උඩු මහලේ කොරිඩෝරට ආවම මාධවී කිව්වා. මං පුදුමයෙන් වගේ මාධවී දිහා බැලුවා. ඒ ඇස් බැල්ම බෝලයක් වගේ පාවටුවලා.

‘මොකක්...ද...’

‘අ...ර...’

මාධවී පාසැලේ උඩු මහලේ කෙටි තාප්පයට බරවෙලා පාසැල් ගේට්ටුවට එහා පාර පෙන්වුවා. මම මාධවීගේ ඇඟිල්ල කෙළින් පාර දිහා බැලුවා. පෙරහැරක් එනකල් බලා ඉඳලා පෙරහැර එනවා දක්කනම පුංචි එකෙකුගේ හිතේ ඇතිවන සුන්දරත්වයට සමාන හැඟීමක් මට දැනුණා. අපන ඒත් එකට වෙලා පාසැල් ගේට්ටුව දිහාම බලාගෙන උන්නා. පපුවේ එක් කොනෙක ඉඳලා අනිත් කොනට පත්තුවීගෙන වගේ යද්දී මම එයා දිහාම බලා උන්නා.

‘බස් එකේ යවන්න දුක ඇති...’

මාධවී කිව්වේ එව්වරයි. ඒත් ඒ වචන ඇතුළේ නොකිව්ව ගොඩාක්

දේවල් ලියවිලා තිබුණා.

‘මේකන ඉඳලා බලාගෙන ඉන්නවද... සුභට හිඟිල්ලා එහා සිටි එකට වෙලා බලා ඉන්නවද...’

මාධවී හිතාදෙනවා ඇහුවා. කොහොමත් ලස්සනයි කියලා කියන්න මට හිතුණා. මම තවත් එකම එක පාරක් විතරක් උඩු මහලේ ඉඳලා අපන දිහා බලා ඉඳලා මාධවී එක්කම පඩිපෙල බැහැගෙන පහළ මාර්ගයට ආවා.

‘කවුරු උනත් උඹ අදහන දෙයියෝ නම් හරි සාධාරණයි... උදේට වුවටත් විතර දුක් දෙනවා තමයි... දවල්ට ඒකටත් එක්ක හොඳ රිටත් එකක් දෙනවා... මාත් බලලා අදහන්න මින...’

මාධවී හරි සුන්දර විදිහට කිව්වේ වැළ එකෙන් අත හෝදලා අතේ ඉතුරු වලින් මගේ මුණටම ගහනා ගමන්.

‘ඔය මුළු මුණම තෙවුනා...’

මම දුකෙන් වගේ කිව්වා.

‘බයවෙන්න එපා... වතුර ඉස්සාම තමයි රෝස මල ගොඩාක් ලස්සන...’

මාධවීගේ කතාවට මගේ පපුව ඇත්තටම පිබිදුනා. මං මාධවී දිහා හරි ආදරෙන් බලලා මුහුණ යංතමට තෙමා ගත්තා.

‘උඹත් යන්න...’

‘අනේ එපා... උදර් ගැක්ටරියක් දන්න මගේ කිසිම කැමැත්තක්

නැ... අනික එහෙම ගියාම ඔබේ එකේ කිසි ලක්ෂණයක් නැ... ඉතින් පලයන් මේකන පැළවෙන්නැතුව... අර කොල්ලා බලා ඉන්නවා...

'කමක් නැද්ද...'

'ක...ම...ක් නැ...'

'බද්ද ඉඳි ආපස හේනවා නේද...'

'හරි.. හරි... හේනනම්... කෝ පලයන් දන්... පෙරේකි...'

මම පාසැල් ගේට්ටුව වෙත ගියේ හරි සැහැල්ලුවෙන්. ගේට්ටුව පහදී මම හැරිලා ආවත් මාධවී දිහා බලලා හිතා උනා. මාධවී වැස් එක පහට වෙලා ඉණට අත්දෙක බැඳගෙන මා දිහා බලා උන්නේ හරි ආදරයකින්... මා අත වනලා ගේට්ටුවෙන් පිටඋනා.

මගේ ඇස් ඉහළට එසවුනේ හරි හදිස්සියෙන්... පාර එහා පැත්තේ නවත්තලා තිබ්බ ඊස් එකේ උන්න අයෙකුගේ දෙනෙත් කෙළින්ම යොමුවෙලා තිබුනේ මා දිහාවට. එක හිතාවක් විතරක් අමාරුවෙන් ඇඳගන්න මට පුළුවන් උනා. ඒත් පාර හරහා ගිය දිග ලංගම බස් එකකට ඒ මුණත් මගේ හිතාවත් ඡේදනය වෙලා ගියා.

අයෙකු මට අතින් පාර පනින්න එපා කියලා වාහනේ රිව්ස් කරලා මා ඉන්න පැත්තට දමීමා. එයා වාහනේ මා පහම නවත්තලා රියදුරු අසුනේ ඉඳගෙනම අතින් පැත්තේ දොර විවර කළා. මම කාලාන්තරයක් කිස්සේ සිද්ධ වෙච්ච දෙයක් අදත් කරනවා වගේ වාහනේට නැගලා අයෙකු දිහා බැලුවා. ඒ ඇස්වල තිබුනේ මේ ගිනි ගහන මද්දනනට

නොගැළපෙන තරම් සිසිලයක්. තෙත්ව සිසිලාල් බවක්...

'තාත්තා මරිස් එකේද...'

මම හිමිහිට ඇහුවා. අයෙකු මාදු ලෙස හිස වනලා වමහින් ගිවරය මාරු කළා... අපි අතර රස විඳින්න මොකක් හරි දෙයක් තියෙනවයි කියලා මගේ හිත නිකමට කිව්වා. මා වටපිට බැලුවේ ඒ දේ නොයන්න වගේ.

'ඇයි පරක්කු උනේ... එක්කැම් ඉවර වුනේ දන් ගොඩක් වෙලාවකට කළින්තේ නේද...'

අයෙකු හිතාවෙච්ච ඇහුවා. ඔහු එන්නට ඇත්තේ දන් පැයකට විතර කළින් වෙන්න ඇති කියලා මට හිතුණා.

'අපි බත් කෑවා... අතනට වෙලා...'

මා පාසැල් උඩුමහල පෙන්නලා කිව්වා. වාහනෙන් බැහැලා ගිහිල්ලා ඒ තැන් අයෙකුට පෙන්නන්න තරම් හුරු පුරුදු බවක් මට ඔහු වෙතින් දකුණා.

'ඇයි එතන...'

'එතනට මා ආයයි... මුළු ඉස්කෝලෙම ජෙනවා... බලාගන්න තියෙන්නෙත් තව දවස් විකනේ...'

'ඉස්කෝලෙන් අවුච්ච වෙනකොට කෙල්ලන්ට හරි දුකයි නේද...'

අයෙකු වාහනය හෙමිහිට පාරට දමන අතරවාරයේදී මාදු හිතාවක් මුහුණ පුරා තියාගෙන ඇහුවා. මම ඒ ඇස් දිහා බැලුවේ හරි පුදුමයෙන්.

‘ඇයි කොල්ලන්ට දුක නැද්ද...’

‘කොල්ලන්ට ඒ දුක දනෙන්නැ...’

‘කොල්ලන්ට පුංචි පුංචි දේවලක් හරි ලොකුයි තමා...’ කියලා කියන්න මට හිතුණා. ඒත් මම ඔබොක්කුවේ කිසිම පයිල් කවරය මත ඔහේ ඇඟිල්ලෙන් ඉරි ඇඳ ඇඳ බලා උන්නා.

‘කෝ යාථව...’

‘ථයා වුවටත් නතර වුණ...’

‘ආවානම් ථයාවත් ගෙදරට දන්න කිවුනහෝ.. අපරාදේ...’

‘මං කතා කළා වාහනේම යන්න... වැඩක් කියලා නතර වුණ...’

මම ථහෙම කිව්වාම අංජන මං දිහා බලලා හරි අමුතු විදිහට හිනාවුනා. ඇයි ථයා ඒ විදිහට හිනා උනේ...

‘ථහෙනම් මං ආවා කියලා ඇතුළෙදීම දන්නවා...’

මම හරි අසරණ විදිහට ඒ ඇස් දෙක බලලා හිනා උනා.

‘මට උඩදි පෙන්නුවේ මාබව්... බත් කාලා එද්දී...’

මම ඇත්තම කිව්වා. ඒ ඇස් හරි විවෘත විදිහට මං වෙතට යොමු උනා. ඒ පැහැදිලි බැල්ම මගේ පපුවේ තවමත් නොඇරුණු පියාපතකුත් ඇරියා කියලා මට තිකමට හිතුණා.

‘ඇයි හදිස්සියේ ආවේ...’

මට ථහෙම අහන්න කිසි ඕනෑකමක් තිබුනේ නෑ. ඒත් ඒකට දෙත්

උත්තරේ රය විදින්න මගේ බොළඳ හිතට ඕනවෙලා තිබුණා.

‘අද මගේ ඕල් එක... උදෙන්ම වාහනේ පොඩි ලෙඩක් තියලා හදගන්නා...’

‘පස්සේ...’

‘පස්සෙ මේ පැත්තට වාහනේ හැරවුණා...’

‘ඉබේම...’

‘ම...’

‘අපරාදේ... ඒ ලෙඩක් උදේ හදගන්න තිබුණා... වෙත කොහොට හරි හැරවුණා නම්...’

මං හිතාම තද කරගෙන කිව්වා. අංජන හරි ලැජ්ජාවෙන් ඉදිරිය බලාගෙන වාහනේ පැදෙව්වා.

‘මේක ථහෙම හැම පැත්තටම කැපෙන වාහනයක් නෙවේ... මං හිතන පැත්තට විතරයි කැපෙන්නේ...’

ඔහු ගොඩාක් සන්සුන්ව ථහෙම කිව්වා. මගේ ඇතුළු හදවතේ පුංචිම නතරයක් නොදැනීම තීරවෙනවා වගේ මට දැනුණා. පාරේ එතරම් වාහන තදබදයක් තිබුනේ නෑ. ඒත් ඔහු වාහනය පැදවුයේ හරි හෙමිත්.

‘පේපර් එක අමාරුද...’

‘වුවටත් විතර අමාරුයි...’

මම පයිල් කවරය ඇතුළේ තිබුන ප්‍රශ්න පත්‍රය අරගෙන ඒ දිහා බල බල කිව්වා. අංජන වාහනය පදවනා ගමන්ම මගේ ඔබොක්කුවේ

නිබ්බ ප්‍රශ්න පත්‍රය දිනා බලාගෙන ගියා.

'දන් වාහනේ හැප්පෙනවා...'

'බයවෙන්නෙපා ආයෙක් හොස්පිටල් එකේ තියන්නැ...'

මගේ ඇස් දිනාම බලාගෙන අපන කිව්වේ... ඇස්වල හානාව දන්නවනම් සමහර විට අද මට නොතේරෙන හොඳින් දේවල් ඒ ඇස්වල තියෙන්නට ඇති. මං නොහිතපු වෙලාවක අපන සුපර් මාර්කට් එක ලග වාහනය තතර කලා මං දිනා බැලුවා.

'අම්මා බඩු හේන්න යද්දී මං ඒක හේන්නම් කියලා ඉල්ලගත්තා. මයා ඉන්නවද මෙතනට වෙලා... මම ඒ ටික ටක් ගාලා අරගෙන එන්නම්...'

අපන එහෙම කියද්දී ඇත්තටම මට දුක හිතුණා. මම එයා දිනා බැලුවේ ඒ දුක පිරුණු ඇස් වලින්මයි. මං මෙතනට වෙලා පාරවෙන් ඉන්නේ කොහොමද...

'ඇයි...'

මාත් එන්නද බඩු ගන්න...'

'සුනිලෝමි එක පිටින් කමක් නැද්ද...'

'කමක් නැ...'

'එහෙනම් යන්...'

මං අපන කියන්නත් කළින් වාහනයෙන් බැස්සා. ඔහු මගේ පැත්තට ඇවිත් ඒ පැත්තේ දොර ලොක් කරලා මං දිනා බැලුවේ මෘදු

මොලොක් බැල්මෙන්.

'බඩුගන්න ඔව්වර ආයද...'

මං ලැජ්ජාවෙන් වගේ බිම බලාගත්තා. මගේ හිත ඇතුළේ මොන මොනවද දඩබඩා ගාලා පෙරළෙනවා මට දනෙනවා. අපනට සමාන්තරව සුපර් මාර්කට් එකට ඇතුළු වුනේ වෙනස්ම හැඟීම් මාලාවකින් පසුව පිරෙද්දී...

අපන එළවළු කඩෙන් බඩු ගනිද්දී මමත් එයා ලගටම වෙලා උන්නා. මගේ ජීවිතයේ මේ ගලා යන දවස් ගැන මට මුතුන්ම හිතාගන්න බැරි උනා.

'අරවත් ගන්න...'

මං එළවළු කඩේ පැත්තක මිටියට වෙන්න ගැට ගහලා නිබ්බ මුරුංගා පෙන්නලා කිව්වා. අපන මං දිනා බැලුවේ වෙනස්ම විදිහට හිතාවෙලා.

'මුරුංගා වලට ආයද...'

'මි... හොඳින් ආයයි...'

මම පසුව පුරවාගෙන කිව්වා. අම්මාගේ මුරුංගා හොඳ්දේ සුවද මේ දකුත් එන්නාක් වගේ මට දකුණා.

'මුරුංගා උයලා කයෙල කෙල් දලා මරු තේද...'

අපන කියද්දී එළවළු කඩේ උන්න අයිසත් අපි දිනා බලලා හිතා උනා. අපන ජීවිතය දරාගන්න යරල වමන්කාර බව මටත් විදින්න

නිශේනම්...

'අපි කරවලත් ගමු...'

මම කරවල කඩේ ගෙදි කිව්වා. මං එළවළු මල්ල ගන්න යද්දි අංජන ඒක අතට ගත්තා.

'මං කිව්වේ නිකම්...'

'මාත් ආයයි එහෙම ගන්න... අපි ගමු...'

මම ඔහු දිහා බලලා බැහැරව කිව්වා. අංජන එක ප්‍රමාණයේ තීරු වලට කපා තිබූ කට්ටා කරවල තීරුවක් අරගෙන කිරින්න දුන්නා.

මාර් ගනිද්දි මම අංජන ගෙට වෙලා මාර් කපන දිහා බලාගෙන උන්නා. මස්කට් කැපි කපනවා වගේ තලපත් මාර් කැපි කපද්දි මං ආශාවෙන් අංජන දිහා බැලුවා. ඔහුත් පොඩි ළමයෙක් වගේ ඒ දිහා බලා උන්නේ.

අපි මාර් අරගෙන සුපර්මාර්කට් එකේ කොරිඩෝර් දිගේ එද්දි බබෙක් ලැබෙන්න උන්න අක්ක කෙනෙකුයි අයිය කෙනෙකුයි එළවළු අරගෙන අපට ඉස්කරහින් ගියා. ඒ අක්කා බබාලා ලැබෙන්න ඉදිද්දි අදින ගවුමක් ඇඳගෙන ඇවිද්දේ හරි අමාරුවෙන්... ඒ අයියා අංජන වගේම එළවළු මල්ලක් අතින් අරගෙන ඒ අක්ක ළඟින්ම ඇවිදගෙන ගියා. මගේ පපුව ඇතුළේ මොනවද මොනවාද වෙද්දි මම මං ළඟින්ම ඇවිදගෙන ගිය අංජන දිහා බැලුවා.

'හොඳට බලන්න ඒ අක්කා මුළු එකට අර වෙරළ ආව්ව් ගෙ

තවතිනවා...'

අංජන ගමන බල කරලා ඒ දෙන්නට යන්න දීලා කිව්වා. මම ඔහු ගෙටම වෙලා ඒක එහෙමම වෙනවද කියලා බලා උන්නා. ඇත්තටම ඒ අක්කා ඒ අයියගේ අතින් අල්ලලා වෙරළ ආව්ව් ගෙ නැවතුණා. පුදුමයටද... ආශාවටද... සතුටටද මන්ද මගේ ඇස් වලට කදුළු ඉහුවා. මං අංජන දිහා බැලුවෙත් ඒ කදුළු පිරුණ ඇස් වලින්මයි.

'කොහොමද දන්නේ...'

මං මෘදුව ඇහුවා. අංජන හරි ලස්සනට හිනා උනා.

'ඒක එහෙම වෙන්න ඕන... නැත්නම් ලස්සන නැ...'

මට හරි පුදුමයි. ජීවිතේ ලස්සන කියන්නේ මේවටද... මේ සරල අරුමැයි බවටද... සරල ජීවිතයෙන් ගලන නිර්මල අභි-සක පොඩ්ඩටද... ඒ අක්කා පුණු මිරිස් කුඩු ඉහපු තම්බපු වෙරළ ගොට්ට අරගෙන ගියාට පස්සෙ මං අංජන දිහා බැලුවා. අපි ඒ වෙරළ ආව්ව් ළඟින් යද්දි මගේ වගේම අංජනගේත් දෙපා නැවතුනේ ඉබේටම.

'ඕන නේද...'

අංජන මං දිහා අභි-සක බැල්මෙන් බලලා ඇහුවා. මං මුළු හිතම හරි අමාරුවෙන් දරාගෙන හිස වැනුවා.

'ආව්ව්ගේ මේ වෙරළ කියද දෙන්නේ...'

අංජන අහද්දි මං ඔහුගේ පිටුපසට වෙලා කඩේ කෙළ පුරවගෙන තම්බාපු වෙරළ දිහා බලා උන්නා. අර බබා ලැබෙන්න උන්න අක්කගේ

මුට්ට කෙළ කොව්වර උනන්ත ඇත්ද...

‘දහසක දෙන්නම් පුතේ...’

වෙරළ ආවිච්ඡි දුණු කුඩු ඉහසු වෙරළ ගොටට මං අත තිබ්බා. අංජන රුපියල් වියයේ කොළයක් ආවිච්ඡි දිලා මං දිහා බැලුවා. ‘දන් හරිද...’ කියලා අහන්න වගේ.

‘යන්...’

‘පුතේ ඉතුරු...’

වෙරළ ආවිච්ඡි රුපියල් වියයේ ඉතුරු දහස අංජන වෙතට දිගුකළා.

‘එයා... ආවිච්ඡි ඒක තියාගන්න...’

අංජන හරි කුළුණුබර හඩින් කිව්වා. යංතමට උණු වූ හදවතට දකුණේ කිසිදුක නොදකුණ පහන් හැඟීමක්. මම එළවළු මල්ලක් අරගෙන මම ළඟින්ම යන අංජන දෙස ජීවිතේ කඩදවත් කිසිවෙකු දිහාවත් නොබැලූ බැල්මකින් බැලුවා. මට මතක් උනේම දන් විකකට කළින් මෙතනින් ගිය අර බබා ලැබෙන්න උන්න අක්කයි ඒ අක්කා ළඟින් ගිය අයියයි...

‘තව මොනවද මිනේ...’

සුපර් මාර්කට් එක දෙරකඩදී අංජන මගෙන් ඇහුවා. එයාට කියලා තව මොන මොනවා හරි අරගන්න හිතට ලොකු ඕනකමක් තිබුණා. ඒත් ඒ ඇයි කියලා තේරුම් ගන්න මට තේරුමක් තිබුනේ නෑ. ‘ඉල්ලන ඕන දෙයක් දෙන්නවද...’ කියලා අහන්න මට හිතුණා. ඒත් ඒක අහන්න

ඕන නෑ. තමන්ගේ සන්නිකායම වූව පුදන්න සුදුනමින් ඉන්න කතාගසීම් පපුවක් ඔහු වෙත තිබෙනා බව දන් මම දන්නවා.

පහුගිය කාලය පුරාම මගේ හිත තිබුනේ හරි අවාසනාවන්ත හිත් බලාපොරොත්තුවක එකිලා... පැටලිලා... අද මේ ජීවිතයේ තියෙන සතුට... සැනසීම... මේ තරම් ඉක්මනින් මගේ ජීවිතයට ආවේ කොහොමද කියලාවත් මම දන්නේ නෑ... හිතන්න හිතක්වත් නැතිවෙන තරමට මුළු හදවතින්ම ගිලන් වූ මට අද ඒ හිතීම හිතන්න දහසක් දේවල් තියෙනවා කියලා හිතෙන්නේ ඇයි...

‘මොනවද කල්පනා කරන්නේ...’

අංජන එකපාරම අහද්දී මාව ගැස්සිලා වගේ ගියා. මම වෙරළ ගොටට ඔඩොක්කුවේ තියාගෙන අංජන දිහා බලලා හිනා උනේ හරි පිරිසිදු හැඟීමකින්... ඇත්තටම මගේ හිතට දකුණේ හොඳට සබන් දලා හොඳලා ගිනි අව්වේ වේලලා ගත්ත අලුත් ඇඳුමක් අඳිද්දී හිතට දනෙන හැඟීමයි...

‘මුකුත් කල්පනා කළේ නෑ...’

මම ගොට්ටේ තිබ්බ එක තමිබාසු වෙරළ ගෙඩියක් අරගෙන අංජන වෙතට දිගු කළා. ඔහු එය අතට ගත්තේ යොමා බැල්මෙන් මා දෙස බලනා ගමන්.

‘කල්පනා කරන්න දෙයක් නැද්ද...’

අංජනගේ ප්‍රශ්න හරි සරලයි... ඒත් ඒ වලට උත්තර හොයන එක

හරිම සංකීර්ණ අමාරු වැඩක් කියලා මට හිතුණා.

‘මහ... දනට නෑ...’

එයාගේ ඇස් ගමන් කළේ මගේ හිතට දිගේ... වෙලාවකට ඒ බැල්මෙන් දෙනෙත් ගන්න මුළු තුන් හිතටම මහා ලෝබකමක් දනෙනවා.

‘කල්පනා කරලා කරලා හීන කරමි දුක් වින්දනේ නේද...’

අ-ජන හරි හැගීම්බරව කිව්වා. මගේ දෙනෙත් බිමට කඩා වැටුනේ වෙනස්ම දුක්බර බවකින්... මගේ අතීතය කවුරුවත්ම මට මතක් නොකරනවා නම් හොඳයි කියලා මට හිතුණා. ඒ අතීතයත් එක්කම මගේ පරණ හිත මැරිලා ගියා. දන් දන් අලුතින් දර්ශන හිත අතීතයේ ඒ හිනි මැළු ලගින් වත් නියන්න මම ආශා කළේ නෑ.

‘මම මෝඩකමට කියන ඒවා එව්වර ගණන් ගන්න එපා...’

ඒ වචන වල තිබුනේ සමාව ඉල්ලන්නාක් බදු අසරණ අභි-සක බවක්. මම ඇස් දෙක මසවලා අ-ජන දිහා බැලුවේ එහෙම නෑ කියලා කියන්න වගේ... වචනයකින් හරි වැරද්දක් සිද්ධ වෙනවා නම් වෙන්තේ මගේ වගේ මෝඩම මෝඩ හිතකින් විතරයි.

‘විහාගේ ඉවර චුනාම මොනවද කරන්න හිතාගෙන ඉන්නේ...’

වැඩි සෙනහස් නොවුන පාර පාර්ලිමේන්තු පාර දිගේ අ-ජන හෙමිහිට වාහනය පදවනා ගමන් ඇහුවා. ‘මොනවද කරන්න ඕනේ...’ කියලා අහන්න මට හිතුණා. ජීවිතය ගැන ගොඩාක් දන්න කෙනෙක් ලගදී මම වගේ බොළඳ ගැණු ලමයෙක් අනාගතය ගැන කතා කරන

එක ඇත්තටම මෝඩකමක්...

‘එහෙම මුකුත් හිතලා නෑ...’

මම වෙරළ ගෙඩියක් මුවට තබාගෙන ඔහු දෙසම බලාගෙන කිව්වා. අපි දෙදෙනා අතර තිබුනේ අඩියක පමණ පරතරයක්... ගියරය මාරු කරන අ-ජනයේ වචන ඉඳහිට මගේ දෙපාවල කැවිරුණා. ඒ හැම වතාවකම ඔහු සමාව ඉල්ලන්නාක් බදුව මා දෙස බැලුවා.

‘අනාගතේ නැතත් මොනා මොනා හරි හිතන්න... එකකොට පාර නෑ...’

ඔහු මාදු විදිහට ඒ වචන මා වෙතට පා කළා. අතීතය ගැන මුකුත්ම හිතන්න අකමැති මම... වර්තමානයේ ඔහේ ජීවත් වෙන්න හිතන මම... අනාගතය ගැන හිතන්නේ මොනවාද...

අ-ජනයේ දෙනෙත් ඇත දියවන්නාවේ තුනී දිය සරළිති අතරට යොමුවෙලා තිබුණා. මේ පාරේ නිස්කලංක කැනක වාහනය නවත්තන්න කියලා කියන්න හිතෙන තරමටම මගේ හිත කලබල වෙලා තිබුණා.

‘අනාගතේ ගැන හිතනකොට පාර නැද්ද...’

මම ය-තමට ඔහු දෙස බලලා ඇහුවා. අ-ජන එක් අතක් සුක්කානම මත තබා අනිත් අත ජීප් රියේ ඇරුණ දෙර මත තබා මා දිහා බැලුවේ හරි සුන්දර විදිහට... ඉඳලා ඉඳලා මාත් සංකීර්ණ ප්‍රශ්නයක් ඇහුවා කියලා මගේ හිතට සතුටක් දුණා.

‘චුට්ටක්වත් නෑ... හැබැයි හිතට කිසි නිස්කලංකයකුත් නෑ... නින්දකුත්’

නැ...

අප්‍රතයේ මුහුණේ මැවුනේ පැහැපත් හිනාවක්...

'අනේ පටි... ඇයි ඒ...'

'එහෙම තමයි... පාන්දරම වුප් එකක් හිඟින් තියෙනවද...'

මං එයා දිනා බැලුවේ පුදුමයෙන්. අනාගතය ගැන කියලා... හිත ගැන කියලා... ඊට පස්සේ පාන්දරම වුප් හිඟින් තියෙනවද කියලා අහනවා.

'ම...වි...'

මං පුදුමයෙන් හිනාවෙලා උත්තර දුන්නා.

'එදව රැව තිත්ද යනවද...'

'නෑ.. හිසක් විනාඩියෙන් විනාඩිය ඇහැරෙනවා... මරලෝසුව දිනා බලලා ආයින් තිදගන්නවා...'

'ඊට පස්සේ...'

'කොහොමටත් මට නම් වේලායනම ඇහැරෙනවා...'

මං හරි අසරණ විදිහට කිව්වා. අප්‍රත හිනා උනේ මගේ අසරණ බැල්ම දිනා බලාගෙන.

'අනාගතේ ගැන හිතන කොටත් ඒ වගේ තමා... තිත්ද යන්නෑ... ඇහැරෙයි කියලා වේලායනම ඇහැරිලා ඇදගෙන බලාගෙන ඉන්නවා...'

ඔහුගේ දෙනෙත් වල නිවුනේ අසාමාන්‍ය හැඟීමකට බවක්...

'කාවද මග හැරෙන්නේ...'

මම මෝඩකමට ඇහුවා. අප්‍රත කතා කළේ නෑ... මගේ පපුවේ මොන මොනවද ගැහෙනවා වගේ මට දකුණේ. අනාගතේ ගැන අප්‍රතගේ හිතේ ලොකු බලාපොරොත්තුවක් ඇති කියලා මට නිකමට හිතුණා. ඔහු ඇත පාර දිනා බලාගෙන රස විඳින්නේ ඒ වමන්කාරජනක සිහිනයද...

'මට හිතෙන්නේ නෑ එයාට මගඇරෙයි කියලා... ඒත් ඇහැරිලා වේලායන ඉඳන් මං බලන් ඉන්නවා...'

අප්‍රත කතා කරන්නේ හරි විශ්වාසවන්ත දෙයක් ගැන කතා කරනවා වගේ ස්ථිරසාර විදිහට... කේරා බේරා ගන්න බැරි දුකකින් මගේ හිත යංතමට කඩා වැටුණා... හැමෝමම ජීවත් වෙන්න බලාපොරොත්තු තියෙනවා... අනාගතයක් තියෙනවා... ඒත් මට... මං එනකල් ඇහැරිලා නිදි මරාගෙන බලා ඉන්න කවුද ඉන්නේ... අප්‍රත මේ තරම් බලාපොරොත්තු සහගතව ආශාවෙන් බලා ඉන්න ඒ කෙනා මොනවගේ කෙනෙක්ද කියලා දනගැනීමේ අසරණ දයාබර ආශාවක් මට ඇති වුණා. ටික කාලයකට මගේ ජීවිතයට යම් තරමකට ළං වුන අප්‍රත ගැන මට මේ තරම් පිරුණ හැඟීමක් එනවා නම් ඔහු වගේ කෙනෙක්ට සදකාලයටම මොනතරම් හැඟීමක් දනෙනවා ඇත්ද... ඒක හරියට සමනල කන්ද හිත ඇතුළේ තියාගෙන ඉන්නවා තරම් පින්බර ආදරයක් වෙන්න ඇති...

මම ජීව එකේ දෙරට බරවෙලා ඇත වෙල් එළිය දිනා බලා උන්නා. කාලයකින් අස්නොවැද්දු පුරන් කුඹුරු කාලයත් එක්කම වගුරු බිම්

වෙලා තිබුණා. මගේ හිතත් හරියට මේ වගේ වෙන්න ඇති... හොඳම ගොවියෙක් උනත් මේ වගුරු බිම දිනා බලලා 'අපරාදේ' කියනවා මිසක් ඒකෙ ලියැදි බැඳලා වපුරන්න හිතන්නේ නෑ... එක අතකට වපුරන්න අස්වද්දන්න ඕන තරම් කුඹුරු යායවල් පිටින් තියෙද්දී යාරයක් නැති වගුරු බිම වලට බහින්නේ කවුද...

'වු.වි නි.දි.ද...'

අ-ජන අහනවා මට ය-තමට වගේ ඇහුණා. මම එයා පැත්තට දෙනෙත් නොකැට්ටේ ඒවා තෙත්වෙලා කියලා මට හිතුණ නිසා...

'අයියා ගමනක් යන්න තියෙන්නම් යන්න... මම එළවළු විකස් අරගෙන පාරේ බස් එකේ යන්නම්...'

මගේ වචන පිට වුනේ හරි අසරණ විදිහට... ඒත් ඇයි එහෙම දෙයක් ම- කිව්වේ... මාව එක්කගෙන යන්න අ-ජන ආවේ... අපි එකට ගිහින් එළවළු ගන්නේ... එකපාර මගේ හිතට මොනවද මේ උනේ... ඇයි මම මේ මාව මහදලා යන්න කියන්නේ...

'කෝ.. මේ බලන්න.. එකපාර මොකද වුනේ...'

'මුතුන් නෑ...'

මම අ-ජන දෙස බලලා එපමණයි කිව්වේ. එයා මගේ දෙනෙත් වල තිබු තෙතමනය හොඳට දකින්නට ඇති. ඒ බැල්ම තත්පර දහයක් විතර එකතෑන රැදිලා තිබුණා.

'වෙරළ කාලක් නෑ...'

ඔහුගේ මුට්ටු පිටවුනේ ඔහු කියන්නට හිතාගෙන උන් දේ නෙවෙයි කියලා ම- දන්නවා... ම- ඔබොක්කුවේ තිබ්බ වෙරළ ගොටට දිනා බැලුවේ අසරණ බැල්මෙන්.

'මේවා රහ නෑ... දිය රහයි...'

මම අපේ තිබ්බ වෙරළ ගොටට වාහනේ කවුළුවෙන් එපිටට වීසි කළා... අ-ජනගේ මුහුණ තුනී අඳුරකින් වැහිලා යනවා මම ඇස් කොනකින් දක්කා. හිත පහුගිය දවස් විකේම ඕන්නැති විදිහට නොදෙල් වෙන්න ගියා කියලා මට හිතුණා. ඒ තරම් බොහෝ උනාම මටමයි දුක කියලා මට නිකමට හිතුණා. කවුරුහරි ඇවිල්ලා හිත හැදුවා නම් ඒකට ස්තුති කරලා ඉන්න තිබුණා. අනුන්ට සිත්තක්කරේට ලියලා තිබ්බ හිත් ලග මල් පැළ ගිටවන්න යන්නේ නැතුව...

'මොනවද දන්නෑ මෙව්වර කර කරල තියෙන්නේ... වහින්නේ නම් නැති පාවයි...'

අ-ජන කියන්නේ හරි සැහැල්ලු විදිහට... එයා විදින සැහැල්ලුව... නිස්කලංක බව මට විදින්න බෑ... මට අ-ජන ගැන නෙමේ එයාගේ හිතේ සරණ කා ගැන හරි ලොකු ඊර්ෂ්‍යාවක් දකුණා. ඒ ඇයි කියලා පහදන්න මම වචන දන්නෑ...

අ-ජන ම- දිනාම බලාගෙන ඉඳලා තව මොනවද කියන්න වගේ ගියා. ඒ කියන්නේ මොනවද කියලා අහන්න මාත් උන්නේ හරි කුතුහලයකින්... ඒත් පාර අයිනේ උන් හමුද සෙබළුන් පිරිසක් මාත් අ-ජනත් ගිය ඒප් විය නැවැත්වුවා.

වෙලා තිබුණා. මගේ හිතත් හරියට මේ වගේ වෙනත් ඇති... හොඳම ගොවියෙක් උනත් මේ වගුරු බිම දිහා බලලා 'අපරාදේ' කියනවා මියක් ඒකෙ ලියැදි බැඳලා වපුරන්න හිතන්නේ නෑ... එක අතකට වපුරන්න අස්වද්දන්න ඕන තරම් කුඹුරු යායවල් පිටින් තියෙද්දී සාරයක් නෑති වගුරු බිම වලට බහින්නේ කවුද...

'වූ... ටි... දි... ද...'

අ-ජන අතනවා මම ය-තමට වගේ ඇහුණා. මම එයා පැත්තට දෙනෙත් නොයැව්වේ ඒවා තෙත්වෙලා කියලා මම හිතුණ නිසා...

'අයියා ගමනක් යන්න තියෙන්නම් යන්න... මම එළවළු විකස් කරගෙන පාලේ බස් එකේ යන්නම්...'

මගේ වචන පිට වුනේ හරි අසරණ විදිහට... ඒත් ඇයි එහෙම දෙයක් ම- කිව්වේ... මාව එක්කගෙන යන්න අ-ජන ආවේ... අපි එකට ගිහින් එළවළු ගන්නේ... එකපාර මගේ හිතට මොනවද මේ උනේ... ඇයි මම මේ මාව මහදලා යන්න කියන්නේ...

'කෝ... මේ බලන්න... එකපාර මොකද වුනේ...'

'මුතුන් නෑ...'

මම අ-ජන දෙස බලලා එපමණයි කිව්වේ. එයා මගේ දෙනෙත් වල තිබූ තෙතමනය හොඳට දකින්නට ඇති. ඒ බැල්ම තත්පර දහයක් විතර එකතැන රැඳිලා තිබුණා.

'වෙරළ කාලක් නෑ...'

ඔහුගේ මුළුත් පිටවුනේ ඔහු කියන්නට හිතාගෙන උන් දේ තෙවෙයි කියලා ම- දන්නවා... ම- ඔබොක්කුවේ තිබ්බ වෙරළ ගොවිට දිහා බැලුවේ අසරණ බැල්මෙන්.

'මේවා රහ නෑ... දිය රහයි...'

මම අතේ තිබ්බ වෙරළ ගොවිට වාහනේ කවුළුවෙන් එපිටට විසි කළා... අ-ජනගේ මුහුණ තුනී අඳුරකින් වැහිලා යනවා මම ඇස් කොනකින් දක්කා. හිත පහුගිය දවස් විකේම ඕන්නැති විදිහට නොදෙල් වෙන්ත ගියා කියලා මම හිතුණා. ඒ තරම් බොහෝ උනාම මටමයි දුක කියලා මට නිකමට හිතුණා. කවුරුහරි ඇවිල්ලා හිත හැදුවා නම් ඒකට ස්තූති කරලා ඉන්න තිබුණා. අනුන්ට සිත්තක්කරේට ලියලා තිබ්බ හිත් ලෙ මල් පැළ හිටවන්න යන්නේ නැතුව...

'මොනවද දන්නෑ මෙව්වර කර කරල තියෙන්නේ... වහින්නේ නම් නෑති පාවයි...'

අ-ජන කියන්නේ හරි සැහැල්ලු විදිහට... එයා විදින සැහැල්ලුව... නිස්කලංක බව මට විදින්න බෑ... මට අ-ජන ගැන තෙමේ එයාගේ හිතේ සරණ කා ගැන හරි ලොකු ඊර්ෂ්‍යාවක් දනුණා. ඒ ඇයි කියලා පහදන්න මම වචන දන්නෑ...

අ-ජන ම- දිහාම බලාගෙන ඉඳලා තව මොනවද කියන්න වගේ ගියා. ඒ කියන්නේ මොනවද කියලා අහන්න මාත් උන්නේ හරි කුතුහලයකින්... ඒත් පාර අයිනේ උන් හමුද සෙබළුන් පිරිසක් මාත් අ-ජනත් ගිය ජීප් රිය නැවැත්වුවා.

අපන වාහනය නැවැත්වූ පසු හමුදා සෙබළුන් දෙදෙනෙක් දෙපැත්තෙන්ම ඊස් රියට එවුණා. මට අපන දිහා බැලූනේ ලොකු අසරණකමකින්... ඒත් ඔහුගේ මුහුණේ ඒ තරම් බයක් තිබුනේ නැ...

‘කොහෙද මේ දෙන්නත් එක්ක යන්නේ... ඉස්කෝලෙ ගිහිල්ලා ඒ ගමන් පැනලා යනවා නේද...’

මුහුණ පුරා රැවුල වඩාගෙන උන් එක හමුදා සෙබලෙක් මං දිහාම බලලා එහෙම අහද්දී මගේ පපුව ගැහෙන්න ගත්තා.

‘මව් අයිසේ... මේ එළවළු විකකුත් අරගෙනම තමයි පැනලා යන්නේ... හවුසට උයන් කන්න...’

අපන හරි සැහැල්ලුවෙන් හිනාවෙලා කියද්දී මට හිනා ගියේ නොදනුවත්වම... හමුදා සෙබළුන් දෙදෙනාත් ඒ හිනාවට එකතු වුණා.

‘එහෙනම් කමක් නැ... කෙල්ලන්ට රවට්ටලා අරගෙන ගිහිල්ලා බඩගින්නේ තියන්නෙපා... අපිට මුකුත් කන්න නැද්ද...’

අපනගෙ වයසේම උන් හමුදා සෙබලෙක් පටුපස අසුනේ තිබූ එළවළු බෑග් එක දිහා බලලා ඇහුවා. මම දෙකොල් පට තද කරගෙන අපන වෙත තෙත් යොමාගෙන උන්නා.

‘කෝ අයිඩෙන්ටි කාඩ් එක දෙන්න...’

අපන පර්ස් එක ඇරලා ඔහුගේ හැඳුනුම් පත හමුදා සෙබලා අත තැබුවා. විහාගේ නිසා මම හැඳුනුම්පත පැන් දන පුංචි පර්ස් එකේමයි දගෙන උන්නේ. ඔහු මගේ හැඳුනුම්පත එහා පැත්ත මෙහා පැත්ත

පෙරලලා මගේ අතට යළිත් දුන්නා. ඒත් අපනගේ හැඳුනුම්පත දෙයම ඔහු බලා උන්නා. මගේ හිතට දනුණේ තුනී බියක්...

‘මේ ඉන්නේ ඔයා නෙමේනේ...’

හමුදා සෙබලා එහෙම කියද්දී මට බැලූනේ අපන දිහාවම... හැඳුනුම්පතේ තියෙන්නේ මේ අභියාචනා ලේඛන මුණ නෙමෙයිද...

‘අයිසේ අයිඩෙන්ටි කාඩ් එකේ තියෙන්නේ දත් මේ තියෙන මුණමයි...’

අපන හිනාවෙලා ඇහුවා. නවීනම වර්ගයේ ගිනි අවි ආශ්වා එල්ලාගෙන ඉන්න හමුදාවේ අය එක්ක අපන විහිළු කරන්නේ ඇයි... නිකමටවත් තරහ ගිහිල්ලා මොනවා හරි කිව්වොත්...

‘ඒකත් හරි තමා.. ආ.. යන්න.. යන්න...’

ඔහු අපනගේ හැඳුනුම්පත මං අතටම දීලා හිනාවෙලා කිව්වා. මගේ හිතට සහනයක් දනුනේ එහෙම කියූ පසුවයි. අපන ගිවරය මාරු කරලා වාහනය ඉදිරියට ගත්තේ හමුදා සෙබළුන්ට අත වනාගෙනමයි. මම හැඳුනුම්පත් දෙකම අපේ තියාගෙන අපන දිහා බැලුවා. ඒ ඇස් යොමුව තිබුනෙත් මං දෙසටමයි. මොනාහරි හේතුවක් නිසා මගේ මුවහට පුංචි හිනාවක් ආවා.

‘දකුණි පැව්වේ...’

ඒ වචන දෙක ඔහුගේ මුවින් පිටවුනේ සුසුම්කුත් එක්කම වගේ... මම වික දුරක් යනකල් නිහඩව උන්නා. ඔහු කල්පනාවෙන් වාහනය

පදවන මොහොතක් බලලා මම මගේ අතේ තිබිම මිහිගේ හැඳුනුම්පත දෙස යාමට බැලුවා. මුර පොළේ උන්න හමුදා සෙබලා කිව්වේ ඇත්ත. මේ කියෙන්නෙ අද තියෙන මුණ නෙවේ... හරි වුවිටි ප්‍රමාදයකුගේ හුරුපල් මුණක්... ඒත් මේ මුණෙන් අද මුණෙන් එකම අභි-කක ලෙන්ගතු බවක් තියෙනවයි කියලා හමුදාවේ සෙබලාට හඳුනා ගන්න බැරිවෙන්න ඇති. මිහිට නොතේරුණ දෙයක් මට තේරෙන්නෙ ඇයි... මම අ-ජන දිනා තවත් වරක් බලලා රහසින් වගේ හැඳුනුම්පත අතින් පැත්තට පෙරව්වා.

‘සරිත් අ-ජන වත්තේගම...’

මම ඒ වචන සිහිත් තව තුන් හතර පාරක් කියව්වා. අ-ජන නොකියා මම සරිත් කියලා කියන්නද කියලා මිහිගෙන් අහන්නට මට හිතුණා. ඒත් මගේ දෙනෙත් යට පේළියට නොදනුවත්වම ගලා ගියා.. උපත... 1974.10.14... මට වඩා අවුරුදු තුනක් වැඩිමල්... ඒක දකුණු ගමන් මට හිතුවේ එහෙම... මිහිගේ උපන් දිනයට තව තිබුනේ මාස දෙකක් පමණයි. මම තත්පර දෙක තුනක් තුළ ඒ දිනය මගේ හදවතේ ලියාගත්තා. ඒත් මොකටද...

ගොඩාක් වෙලා හිස මධ්‍යස්ථානවට නැඹුරු කරගෙන ඉඳලා මම ගේ ප්‍රංචේදී අ-ජන දෙස බැලුවා. ඒ ඇස්වල... ඒ බැල්මේ තිබුනේ වෙනස්ම දුක්බර බවක්...

‘ආම් එකේ අයිතලා කිව්වේ ඇත්ත... මේ මුණ නෙමෙයි දන් කියෙන්නේ...’

මට එහෙම කියවුනු. විකකට කළින් වෙරළ වියි කරද්දී එයා එක්ක ගෙරට යනකල් කතා කරන්නේ නෑ කියලයි මං හිතා උන්නේ... ඒත් මගේ හිත මං තරම් ආඩම්බර නෑ.

‘මේකේ ඉන්නේ හරි පු-වි ප්‍රමාදයක්... පව...’

අත්තිම වචනේ ගලපද්දී මගේ කටහඬේ තිබුනේ මවාගන්න අනුකම්පාවක්... අ-ජනයේ දෙනෙත් යෙට්ටුව ගෙදී මං වෙතට නැවතත් යොමු වුණා.

‘දන් පව කියලා හිතෙන්නැද්ද...’

ඒ වචන අ-ජන පිට කළේ වෙන දෙයක් කියනවා තරම් සැහැල්ලුවෙන් නෙවෙයි. ඒ වචන වල තිබිම බරටමද මන්ද මගේ තෙත් බිමට බරවුණා. ඒ බරවුන දෙනෙත් එසවුනේ ජිප් එක ප්‍රහරම අම්මා ඇවිත් අ-ජන අතින් එළවළු බැග් එක ගනිද්දී...

‘කොහෙද්ද වුවිටි හම්බ උනේ...’

අම්මා අහද්දී අ-ජන මා දෙස බලලා හිතා උනේ අසරණ විදිහට.

‘මෙතන හන්දියේදී...’

අ-ජන කිව්වේ අම්මා දෙසවත් මං දෙසවත් නොබලාම... මට ඇත්තටම හරි පුදුම හිතුණා. ගොඩාක් අවංකව කතා කරන අ-ජන මාව ඉස්කෝලේ ප්‍රහරම ගිහිල්ලා එක්කගෙන ආපු බව අම්මට නොකිව්වේ ඇයි... මම ජිප් එකෙන් බැහැලා ගෙට ඇතුල් වුනේ ඒ ගැනම හිත හිතා... එයයි මායි අතර හංගන්න දෙයක් රහස්‍ය වශයෙන් රැකගන්න

දෙයක් කියෙනවද... අභි-යක දෙයක්... අභි-යක කපටිකමක්.. හිත පුරා එතෙක් නොසිටු රසබර බවක් පැතිර යද්දී මම උඩුමහලට දුවගෙන ගියා.

ජීවිතයේ උදවුන රසබර... දුක්බර... හැඟීම්බර යුගයක් අද හවස හතරයි හිතට නිමා උනා... උයස් පෙළ විභාගයේ අත්තිම ප්‍රශ්න පත්‍රයට උත්තර ලියලා විභාග කාලාවෙන් පිටවෙද්දී හිතට දනුණ දුක ජීවිත කාලය පුරාවටම විටින් විට සැමරුමක් වගේ මතක්වෙයි කියලා මට නිකමට හිතුණා. මගේ පාසැල් ජීවිතයේ ලස්සනම දවස් ගෙවුනේ මේ තගේ පාසැල් තෙවෙයි. ගමේ ඉස්කෝල්... ඒ පාසැල් වත්තේ තිබ්බ ගහකොළ පවා... ඕන් බොරු පොළොව පවා... තැනින් තැන තුත්තිරි වැඩුනු උදුපියළිය පිට්ටනිය පවා මගේ ජීවිතයට හරි සුන්දරත්වයක් එක් කළා.

අම්මා එපා කියද්දීම මම හවස නැව්. එක්කෝ හිතේ තිබ්බ සැනසිල්ලට... නැත්නම් හිත වගේම ගතත් නැවුම් දෙයක් බලාපොරොත්තුවෙන් උන්නා. අම්මා වොකලට පාව දොට් වැටුන අයුත් නයිවියකුයි හවුස් කෝට් එකකුයි ගෙනල්ලා තිබුණා. මම නාපු ගමන් ඇදගත්තේ ඒක. ඒ ඇදුමේ තිබුනේ වචන වලින් විස්තර කරන්න අමාරු සනීපයක්... අයුත් රෙදි සුවදක්...

පහලට නොයා මම උඩු මහලේ බැල්කනියට එද්දී රාත්‍රි අඳුර හොඳවෝම වෙල් එළියට වැටිලා තිබුණා. කුඹුරු බලාගන්න සියගේ වුටි පැල්පතේ කුප්පි ලාම්පු එළියක් ය-තමට දල්විලා තිබුණා. මගේ

හිතට පු-ච් දුකක් එක්ක හරි අභි-යක හැඟීමක් දනුණා.

ගෙදර වැඩියෙන් බත් ඉව්ව දවසට අම්මා ඒ සියටත් බත් එකක් බෙදලා කතා කරලා දෙනවා. ඒකට කෘතඥයා සළකන්න හිතලාද කොහොද සියත් කුඹුරට එහා කොටුවේ වැටෙන ක-තුන් විකක් මයියොක්කා විකක් දවලට කඩලා ගෙනල්ලා දෙනවා.

බැල්කනියේ විදුලි පහන දල්වගන්න තරම්ම දඩි අඳුරක් අවට තිබුනේ නැ. ය-තමට බේරි එන හඳ එළිය මැද විදිහට අවට පැතිරිලා තිබුණා. හවස නාපු හින්දද නැත්නම් මේ සිසිල් හඳපාන හින්දද මන්ද හිතට හරි අමුතු සනීපයක් දනුණා. මගේ හිත දවස් ගාණක ඉඳලා මට මොනවද හිතන්න හිතන්න කියලා බල කරනවා... ඒත් ඒ මොකක්ද කියලා මටම තේරුමක් නැ.

පහුගිය මාස දෙක තුනේ මගේ ජීවිතේ වෙච්ච ගොඩක් දේවල් නිසා හිතට දනුණේ හරි කෙඩෙන්තු ගතියක්. දරුණු උණක් හැදිලා සනීප උනාට පස්සේ දනෙන වෙහෙසකර මළානික බව මගේ හිතටත් දනිලා තිබුණා. වෙච්ච දේවල් වල හැටියට මම මෙහෙමවත් ඉන්න එක ගැන ලොකු සතුටක් මට දනුණා. ඒ දවස් කිහිපයේ මට හිතුවේ මගේ හිත මටවත් වාරු කරගන්න බැරිවෙයි කියලා.

ඒත් අද මගේ හිතට දනෙන්නේ ලොකු පාර්වක්... මේ පරිසරය... මේ රාත්‍රිය... මේ පාර්ව දෙගුණ තෙගුණ කළා... මුළු ගොයමම සිප එන සුළගේ පවා හිතන්න දෙයක් කියෙනවයි කියලා හිතෙන තරමටම හිත සසල වෙලා තිබුණා.

එදා ඉස්කෝලේ ළඟට ඇවිත් අංජනා මාව එක්කගෙන ගෙදර ආවට පස්සෙ අංජනාව දැක්කේ එකපාරයි... ඒත් වචනයක් වත් කතා කරන්න අපිට ලැබුනේ නෑ. ඒකෙ ලොකු විශේෂත්වයක් නැතත් අංජනා දිගටම ගෙදර ආවේ නැත්තේ ඇයි. කියලා දනගන්න මට ඕන උනා. මම බැල්කනියෙන් මැත්වෙලා හිමින් හිමින් පහළට බැස්සේ අම්මගෙන් වත් ඒ ගැන අහලා බලන්න. අම්මා උන්නේ මිදුලේ එයාගේ පුංචි මල් පැළ වලට වතුර දමමින්.

‘මං හිතුනා ඕක අද ඇදගනී කියලා...’

අම්මා මම රැ ඇදුම ඇදගෙන ඉන්නවා දකලා කිව්වේ හිතාවෙව්... අම්මගෙන් එකපාර අංජනා ගැන අහන්න බෑරි ගතියකුයි මට දනුණේ.

‘ඉස්කෝලේ ගිහිකුත් දත් ඉවරයි... අද ඉඳලා ගෙදෙව්ට වෙලා ඉන්න ගියාම මයාට හරි පාර හිතෙයි...’

අම්මා කිව්වේ මගේ ඇස් දිහාම බලාගෙන... එයා උනත් මගේ මුණෙන් මොනාහරි අහුලගන්න උත්සාහ දරනවයි කියලා මට නිකමට හිතුණා.

‘තාත්තා ඉක්මනට ගෙයි වැඩ පටන් ගත්තොත් හොඳයි... අපි දෙන්නට ඒකවත් බලන්න යන්න පුළුවන්... මාත් හරි ආයාචෙන් ඉන්නේ...’

තාත්තා මුලින්ම මයා ගේ පුංචියට හරි හදන්න පටන් ගන්න ගියේ නිවා-කගෙයි මගෙයි අනාගතේ ගැන හිතලා. ඒත් ඒ බලාපොරොත්තුව ගින්නදරක් වෙලා ඒ හිතයත් පිළිවිලා ගියා. අද තාත්තා ආයින් ගෙවල් හදන්න හිතන්නේ මොනවා හිතේ නියාගෙනද...

‘තාත්තා ඇයි අම්මේ මේ දවස්වල හරියට එන්න පරක්කු වෙන්නේ...’

මම මගේ පය පාමුළු තිබ්බ බොරළු අහුරක් අරගෙන ඔහේ ඇතට විසි කරනා අතරතුර ඇහුවා. අම්මා මං දිහා බලලා මෘදු ලෙස හිතාඋනා.

‘ඇයි අම්මා හිතාවෙන්නේ...’

ඒක අහද්දී මටත් ඇත්තටම හිතා ගියා. ‘හොර හිතනේ...’ අම්මා එහෙමත් මං ගැන හිතනවා ඇති.

‘නෑ නිකං... තාත්තටයි අංජනටයි දෙන්නටම රැ වැඩ... තාත්තට බස්සලා එයත් එහෙමම යනවා... ඒකයි පහුගිය ටිකේම ආවෙත් නැත්තේ...’

මම බිම බලාගත්තා. අම්මා උත්තර දෙන්නේ මං අහපු ප්‍රශ්නට වඩා මම හ-ඟගත්ත ප්‍රශ්නට.

‘තව ටිකකින් එයි...’

අම්මා මං දිහා බලලා කිව්වා. අම්මා කිව්වේ තව ටිකකින් තාත්තා එනවා කියලාද... නැත්නම් අංජන එනවා කියලාද... සමහර විට අදත් අංජන තාත්තට බස්සලා එහෙමම යන්න යයි.

‘එයාලා ආවහම ඔයා කතවද නැත්නම් දත් කතවද...’

අම්මා ගෙට යන්න හදද්දී ඇහුවා... මම හිතාඋනා විතරයි. එයා කොහොමත් දන්නවා මම තනියම කන්න ඒ තරම් ආය නැති විත්තිය. අම්මා ගියාට පස්සේ මිදුල පුරා තිබුනෙ ලොකු පාර්වක්... මම මිදුලට බැහැලා ඇවිදගෙන හේට්ටුව දක්වා ගියා. මගේ පපුව ළඟට විතර තිබ්බ හේට්ටුවට මම බරවුනේ හරි දුක්බර හැඟීමෙන්... වෙලාවකට

ජීවිතේ වටේ කියෙන්නේ හරි පාරේ හිතෙන හුදෙකලාවක්...

'චුටි මං ඇඟ හොඳගන්න යනවා... අර ළමයා පිට පාරෙන්ම යන්න හදයි... රැව කෑම කාලා යන්න ඉන්න කියන්න... කාලා යන්න හරි හොරයි...'

අම්මා දෙරකඩට ඇවිත් කියලා ආයින් ගෙට ගියා. මම ආයින් ගේට්ටු බඳට බරවෙලා ඔහේ පාර දිහා බලා උන්නා. අම්මා එළවළු ගේන්න හදද්දී බලන්නම ඒ වැඩේ බාරගන්න අයන බත් කටක් කාලා යන්න මේ කරමි හොර ඇයි... සමහර විට මේ ගෙදර පිට ගෙයක් කියලා එයාට හිතෙනවා ඇති... අනිත් අතට අයන එහෙම හිතන එකේ කියෙන වැරද්ද මොකක්ද... එයාගේ කියන්න මේ ගෙදර කවුද ඉන්නේ... මගේ පපුව අප්පුනිත් හිරවුනා වගේ හැගීමක් මට දනුණා. ඇත ජීව එකේ ලයිට් එළිය දකිද්දී ඒ රිදුම තවත් වැඩි උනා. අයනව කෑම විකක් කාලා යන්න හරි නවත්තගන්නේ කොහොමද...

ජීව එක ඇවිල්ලා නවත්වද්දීත් මම උන්නේ පුරුදු විදිහටම ගේට්ටුවට බරවෙලා ගේට්ටුවට නියාගත් දෑතට කම්මුල් කියාගෙන... වාහනය නවත්වද්දීම වාගේ අයන මං දිහා බැලුවේ අර පුරුදු හිතාවෙන් චුට්ටක් මුණ පුරා ඇඳගෙන... ඔහු වාහනයෙන් නොබැසම ඉන්නෙ පිට පාරෙන්ම යන්න බලාගෙන කියලා මම දන්නවා.

'විහාගේ අඳ ඉවරයි හේද පුනේ...'

තාත්තා බැස්සෙම එහෙම අහගෙන.

'මව් කාත්තේ...'

'දත් ඔළුවේ බර අඩුද...'

'තව චුට්ටක් කියෙනවා...'

මම හිතාවෙලා එහෙම කිව්වේ අයන දිහාත් බලලා. ඒ බර ඔළුවෙන් ගන්න ඕන කවුරුහරි හිත ඇතුළටම අත දන්න පුළුවන් කෙනෙක්ම තමයි කියලා මට හිතුණා.

'අයන පුතා... කාලා යන්න ඉන්න...'

තාත්තා ඇරුණු ගේට්ටුවෙන් ඇතුළට ආවේ ඔහු දෙස බලලා එහෙම කියාගෙන... අයන ඔළුව කැසුවා විතරයි.

'චුටි අයන අයියට කන්න ඉන්න කියන්න... ඔය අදත් හොකොම පනින්න හදන්නේ...'

තාත්තා එහෙම කියාගෙන ගෙට යද්දී මට බැලුනේ ඔහු දෙස... අයන වාහනේට වෙලා අඩ අප්පරේ මා දෙස බලා උන්නා. මම ගේට්ටුව වහලා අයන දෙස බැලුවා.

'යන්නතේ ඕන... හා යන්න... අපි නවත්ත ගන්නා...'

මම පපුවෙන් ආපු සිතහව මුවින් පිට නොකර ගේට්ටුව අල්ලාගෙන හිතාවෙලා කිව්වා. අයනගේ මුහුණ පුරා පැතිරුණේ බලා ඉන්න අපිරු අසරණ අභියෝගකමක්...

'මගේ කකුල් රිදෙනවා... මං ගෙට යනවා... ශුචි තයිට් හොඳේ...'

මගේ හිතට ඕන උනේ මගේ ඇස් පතාපිට ඒ ඇස් අසරණ කරන්න... කරලා ඒ දිහා බලා ඉන්න.

'විභාගෙන් ඉවරනේ... දන් නාලා ලක්ෂ්මිට ඇදගෙන අපිට වන්ඩි පාවි දනවා... හිත නිදහස්නේ නේද...'

ඔහු කිව්වේ ලා අප්පරේ දල්වෙන ඒ ඇස්වලින් මගේ දෙතෙක් අල්ලාගෙන... ඇත්තටම මං දම්මේ වන්ඩි පාවි එක්කේද...

'යන්නෙන මින... අපිට බැනේ අල්ලලා තියාගන්න...'

'ඉන්න කිව්වෙන් නැතේ...'

අ-ජන කියද්දී මගේ ඇස් එක්කම මුළු මුහුණම බිමට හැරුණා. ඇත්තටම මම අ-ජනට ඉන්න කිව්විද... අ-ජන බලා ඉදිද්දීම මම හේට්ටුවේ පරි දෙක දෙපසට-විවර කරලා එක පැත්තකට වෙලා අත් බැදගෙන බලා උන්නා. ඔහු වාහනය ටිකක් ඊවත් කරලා වාහනය වත්ත ඇතුළට දම්මා.

'ඇයි ඇතුළට දම්මේ...'

මම හිමිහිට ඇහුවා.

'ඇයි අපිට එන්න කිව්වේ...'

'මම... කි...වි...ව...ද...'

අ-ජන මුකුත්ම කිව්වේ නැ... ඊස් එකෙන් බැහැලා එහි බද්දට ඔහු හේත්තු උනා. උඩට හිහිල්ලා වෙන ඇඳුමක් දහන්න ඕන කියලා හිතුණත් හිතට ඒ තරම්ම තුහුරු බවක් දනුණේ නැ. ඒ හින්දා මමත් මිදුලේ ඔක්කම් බලා උන්නා. අප දෙදෙනා අතර හරි පුදුමාකාර නිහඩතාවයක් මැද ලෙස ලියලමින් තිබුණා. මම ඒ නිහඩතාවය ඔහුම බිඳින තුරු බලා

උන්නා.

'කවුරු එතකල්ද හේට්ටුව හෙට වෙලා බලා උන්නේ...'

අ-ජන හිමිහිට ඇහුවා. මම බිම බලාගෙන හිතා වුනා.

'කවුරුවත් එතකල් නෙමේ... නිකං පාර්ට්ට් බලා උන්නේ...'

මම හිතලා මතලම එහෙම කිව්වා. ඔහුගේ මුහුණ පැත්තක ඉඳලා පුළු වෙලා ගියා.

'ඉක්මනට නොකාම පනින්න හදන්නේ කාව බලන්නද...'

මම සැහැල්ලු විදිහට ඇහුවා. ඒත් ඒ වචන වල ඒ තරම්ම සැහැල්ලුවක් තිබුණේ නැ.

'එහෙම බලන්න කෙනෙක් ලැබුන දවසට මෙහෙම රැ වෙනකල් මග ඉන්නැ... දුටුගෙන ගෙදර යනවා...'

අ-ජන හරි හැහිම්බරව කිව්වා. මගේ පපුවේ එතෙක් වෙලා තිබුන මොකක් හරි බරක් තුනීවෙලා ගියා වගේ මට දනුණා.

'ඉක්මනට හොයාගෙන වෙලාසන ගෙදර ගියා නම් හොඳයිනේ...'

මම කිව්වේ මගේ හිතට අහන්න ඕන දේ... අ-ජන හිස ඔසවලා මං දිහා බැලුවේ වෙනස්ම බැල්මකින්...

මිදුල පුරා සර සර හඬ නංවමින් රැ හුළඟ හරි මනමාල විදිහට එහාට මෙහාට දුටු ගියා. ඒ හුළඟේ තිබුණේ ඇඟට හරි සනීප සීතලක්. අ-ජනටත් කතා කරගෙනම ගෙට යන්න හිතුණත් මොකක්දේ ලෝබකමක් හිතට දනිලා මම එහෙමම උන්නා.

‘අපි හෙට යනවා ඔයාගේ ඉඩම බලන්න...’

අ-ජන හරි මෘදු විදිහට මා දෙස බලලා සිටියා. ඔහු ඇතුළත උත්කම්පයේ කොළරය අතවිත් හිත් රත් වේත් පට එළියේ දල්වූ විදුලි බුබුළු එළියෙන් අභි-යක් විදිහට දිළිසුනා.

‘ඇයි හදිස්සියේ...’

‘ගෙයි වැඩ ඉක්මනට පටන් ගනු සියලා යර් එද්දී සිටියේ... ජලාත් එකක් දත් ඇදලනේ සියෙන්නේ...’

‘මටත් ආසයි බලන්න යන්න...’

‘උදේට යන් අපිත් එක්ක...’

තාත්තා ඉක්මනටම ගෙයි වැඩ පටන් ගත්තොත් හොඳයි. සියලා මටත් නිකමට හිතුණා. එහෙම උනොත් අම්මටයි මටයි හැම හැන්දෑවකම ගිහිල්ලා ඒ වැඩ කෙරෙන අයුරු බලා ඉන්න පුළුවන්. අපේම සියලා ගෙයාල් බිත්තියක් හරි ජීවිතේ ප්‍රථම වතාවට ඉදිවෙන්නේ දත්... ඒ බිත්ති අතර මං පටන් ගන්න හිත දක්ක ජීවිතය. ගැන මතක් කරන්න අද මටම ලැජ්ජයි. තාත්තාගේ දඩය මහත්සියෙන් ගොඩ නැගෙන ඒ දුප්පත් බිත්ති අතර ඊට වඩා පූජනීය ජීවිතයක් සියෙන්න ඕනා සියලා අද මට හිතෙනවා. ඒත් ඒ ජීවිතය... ඒ දෙවය මට අයිති දෙයක් නෙමේ. මට අද හිතාගන්න පුළුවන් ජීවිතයකුත් නෙමේ...

‘කැම බෙදලා සියෙන්නේ දත් මම කනවද...’

මම අ-ජන දිහා බලලා ඇහුවා. සමහර විට මගේ වචන වල තව

විකක් පරක්කු වෙලා සමූ සියෙන්නක් වැනි අදහසක් හැ-හිලා සියෙන්නට ඇති.

‘දත්මම බඩහිනි නැ...’

ඒ අදහස තේරුම් ගන්නා වගේ අ-ජන සිටියේ බිම බලාගෙන මෘදුව හිනාවෙලා. ඔය තරම් ලස්සන හිනාවක් ආවේ අම්මගෙන්ද තාත්තාගෙන්ද සියලා අහන්න මට හිතුණා.

‘උදේ ඉඳලා මහත්සියවෙලා නේද ඉන්නේ... ගිහිල්ලා ඇඟ හෝදගන්න...’

මම සිටියේ අ-ජන තුළින් පළ වූ තරමක විඩාබර බව දකලා.

‘මම ටවල් එක ගෙනල්ලා දෙන්නද...’

‘දවකක ආසයි අර කුඹුරේ ළිඳෙන් තාන්න...’

‘දත් රැ වෙලා යන්නෙපා... කුඹුරේ සත්කු ඇති... බාත් රූම් එකෙන් ඇඟ හෝදගන්න...’

මම එහෙම සියලා ගෙට එද්දී අ-ජනත් මම පිටුපසම ගෙට ඇතුල් වුණා. හැරිලා ඔහු දෙස බලන්න හිතුණත් මම එහෙමීමම පඩි පෙළ නැඟගෙන කාමරයට ආවා. නැවත මම පහළට එන්න ආවේ මගේ පොඩි කුඩායන් අතට අරගෙනමයි. ඒ එද්දී අ-ජන පඩිපෙළ පාමුළ මං එනතුරු බලා උන්නා.

‘පල්ලෙහා බාත්රූම් එකේ යර් ඇඟ හෝදනවා... මම ළිඳට යන්නම්...’

‘මේ රැ යන්නෙපා... උඩ එකට එන්න...’

ඔහු පඩිපෙළ නැඟගෙන ඉහළට ආවේ මම උඩ පඩියට වෙලා

තුඩායත් නියාගෙන බලා ඉදිදි... අ-ජන ළඟටම ආවුට පසු මම අත නිබ්බ තුඩාය ඔහු අත නියාලා එකවරක් පමණක් ඔහු දෙස බැලුවා. ඔහු යමක් කියන්නට මෙන් ගොස් නැවතත් බිම බලාගත්තා. කියන්නට කට හැදුවේ මොනවද කියලා අහන්නට මට හිතුණත් මම එහෙමම පඩිපෙළ බැහැගෙන පහළට ආවා.

‘කෝ...’

අම්මා ඇහුවේ මං කුස්සියට ඇතුළු වෙද්දීම වාගේ...

‘උඩ ඇඟ හෝදනවා...’

ඔම කිව්වේ අම්මගේ ඇස් මග ඇරලා... මගේ ඇස්වල හංගන්න කරම් දෙයක් නිබ්බනේ නැතත් එහෙම බලන්න මට මොකක්ද වගේ උනා.

‘පඩි... අනුන්ගේ බෝඩි කැපි වල කොහොම ජීවත් වෙනවද දන්නැ...’

අම්මා කිව්වේ රත්කළ අල හොදද දිසියට දමනා අතරවාරයේදී... එයාගේ ඇස්වල නිබ්බනේ දැවෙකු දුක් විදිද්දී අම්මා කෙනෙකුගේ ඇස්වල මතු වෙන අවංක වේදනාව කියලා මට නිකමට හිතුණා.

‘මෙහෙම රැ වෙලා ඔය කඩේකින් බත් එකකුත් අරන් ගිහිල්ලා තනියම කාලා නිදාගන්නවා ඇති... කවුරු කියලා දුක සැප බලන්නද...’

අම්මගේ වචන මගේ පපුවට එකතු කළේ අලුත් දුකක්... අ-ජන වෙනුවෙන් උපන් වෙනස්ම වේදනාවකින් මගේ හිතත් බරවුණා.

මම හිස එසෙව්වේ අලුත් සබන් සුවදක් මුළු කුස්සිය පුරාම

එකවර පැහිරෙද්දී... අ-ජන තෙත කොණ්ඩය ඇහිලි තුඩු වලින් ගසමින් කුස්සියේ දොරකඩ උන්නා. මම එයා දිහා බලලා හිතා උනේ මොහොතකට කළින් අම්මා කියු දේවල් එක්ක හිතට දැනුණු වේදනාවක් කලවම් වූ හැඟීමකින්.

‘පුතා මේ රැ නැවේ ඇයි... ලෙඩ හදගන්නවා ඔහොම නාලා...’

අම්මා අ-ජන දෙස බලා කිව්වේ මට කතා කරනවාටත් වඩා කරුණාබර විදිහට... මගේ හිතට දැනුණේ ඉරිසියාවකට වඩා පු-ච් සතුටක්.

‘වුවගේ හැමිපු බෝතල් ටික දක්කාම වුවටත් ගාලා තාත්ත හිතුණා...’

ඔහු කිව්වේ වරදක් කර සමාව ඉල්ලන්නාක් බදු අහිංසක බැල්මක් මා වෙත හෙළලා. මම හිස ඔසවලා අම්මා දෙස බැලුවා.

‘අ-ජන අයිියටත් ආසලා පිදෙන්නාත්...’

‘ඉතින් දවල්ට ආවම නාලා යන්න...’

අම්මා දුන් දෙහි බෑය මම ගොටුකොළ සම්බෝලයට මිරිකලා අනලා ඉන් වුවටත් අතට ගෙන රස බැලුවා. එකපාර මැටි කෝප්පය ළඟට අ-ජන අත්ල දිගු කරද්දී මම ඔහු දෙස බැලුවේ හිතාවෙලා. අතට ගොටුකොළ සම්බෝල ටිකක් අරගෙන මම අ-ජනගේ අත්ලට තිබ්බා. අ-ජන මං කැබු ගොටුකොළ සම්බෝල සිංහ රස බලද්දී මම ඒ මුහුණ දෙස තත්පරයක් දෙකක් බලා උන්නා.

* * *

පාන්දරම

ඉඩම බලන්න යනවා කිව්ව නිසා මම උදෙන්ම ඇඳගන්නා. අම්මා කාමරයට ආවේ මම ඇඳගෙන පාර දිහා බලාගෙන ඉඳිද්දී... එයා ඇවිත් ඇඳ උඩ ඉඳගත්තේ ලොකු කතාවක් කියන්න වගේ.

‘ඇයි අම්මේ...’

අම්මා මුකුත්ම නොකියා ඉඳිද්දී මම එයා දිහා බලලා ඇහුවා. අම්මා හිනා උනේ හරි දුක හිතෙන විදිහට.

‘ඊයේ රැ. අර කොල්ලා යද්දී මම හරියට දුක හිතුණා වුටි...’

අම්මගේ හඬ අවංකයි. එයා කවදවත් එයාගේ හැඟීම් මට හඟන අම්මා කෙනෙක් නෙවෙයි. දුවෙක් හැටියට මම අම්මාට මේ තරම් සමීප උනෙත් ඒ හිතගුණය නිසාමයි. අම්මට ඊයේ දකුණ හැඟීම මට දකුණේ ඊටත් කළින්... ඒත් මම අම්මා තරම් අවංක නෑ. විවතෙත් නෑ. අම්මා ඕක කියලා බලා උන්නේ මාත් මොනවා හරි කියනකල්... ඒත් කියාගන්න දෙයක් හොයාගන්න බැරුව මම කල්පනා කළා.

‘මේ ගෙදර තව හිස් කාමර කීයක් තියෙනවද...’

අම්මා එන්න යන්නේ කොතනටද කියලා මං දන්නවා. එයාට ඕන තැනට එන්න දීලා මං බිම බලාගෙන උන්නා.

‘ඔයා කෑමකි නම් විතරක් මම තාත්තට කියන්නම් අප්තව නවත්ත

ගන්න කියලා...’

අම්මා හරි සිරුවෙන් මගේ මුහුණ පරීක්ෂා කර ඒ වචන අමාරුවෙන් පිට කළා. මම ‘සෑහෙන වෙලාවක් බිම බලාගෙන උන්නා. කාලයක් තිස්සේ මගේ හිතෙන් ගන්න සිරණයක් අද මටම වචන වලට පෙරළන්න බැරි ඇයි...

‘අම්මා තාත්තගෙන් ඇහුවද...’

මම නිකමට වගේ ඇහුවා.

‘ඔව්... මං රැ ඇහුවා...’

‘එතකොට තාත්තා මොනවද කිව්වේ...’

‘තාත්තා අප්තව මේ ගෙදර නවත්ත ගන්නවටත් වඩා දුර හිතලා...’

අම්මා මගේ ඇස් දිහාම බලාගෙන ඒ වචන පිට කළේ... මගේ පපුව කොතක ඉඳලා සැලෙන්න ගත්තා. ඒ කලබලය මගේ මුහුණත් අම්මා හොඳටම දකගන්න ඇති.

‘ඔයා ඒ තරම් දුර හිතන්න ඕන නෑ... මං ඒ කොල්ලට කියන්නද එන්න කියලා...’

අප්ත මෙහේ නවතීන. එකට මගේ අවසරය මේ තරම්ම වැදගත්ද...

‘ආ වුටි...’

අම්මා නැවත වතාවක් මගෙන් ඇහුවා.

‘අප්ත කෑමකි වෙයිද... එයා අපිට කරදර කරන්න ආය නැහැ...’

‘සාක්ෂා කියනවා එයාට කියන්න බැහැ...’

‘එහෙනම් අම්මා කියන්න...’

‘මයාම් කියන්න... එතකොට ඒකට කට හොල්ලන්න බැ...’

‘ඇයි මට බයද...’

මම හිස මතටලා ඇහුවේ ලොකු පුදුමයකින්...

‘බයට නෙමේ...’

අම්මා ඒ වාසා ඉවර කරන්නැතුව නැහිට්වා. ඒ වචනය පිට නොවුනේ අම්මයි මායි අතර තියෙන දෙමව්පිය දුරු බැඳීම නිසා. ඒත් එයා කියන්න හිස දේ මට හිතාගන්න පුළුවන්. ඒ විතරක් නෙමේ මට හොඳින් දේවල් හිතන්නක් වෙනවා කියලා මට දකුණ.

‘මං එහෙනම් අර පල්ලෙහා කාමරේ ලැස්සි කරන්නද...’

අම්මා කාමරයෙන් පිටවෙන්න කළින් මගෙන් ඇහුවා. ජීවිතේ කවදාවත් නැතුව මේ ගෙදර මං තීරණ ගන්න තත්වයට පත්වුනේ කොහොමද...

‘හො...’

ඒ වචනය මගේ මුඛින් පිටවුනේ හරි හිමින්... අම්මා කාමරයෙන් ගියේ හිනාවෙනම... මම ඇඳගෙන උන් ඇඳුම් පිටින්ම ඇඳට බරවුණා. ඒත් මට හොඳින් වෙලා ඉන්න ලැබුනේ නැ. අංජන ඇවිත් ගේට්ටුව ඇරලා ජීජ් එක ඇතුළට දන හඬ මගේ පසුව පසාරු කරගෙන වගේ මට ඇහුණා.

මෙතුවක් දවසක් මේ ගෙදරට ආපු අංජනත් අද්ඵලන අංජනත් අතර මොකක්දේ ලොකු වෙනසක් තියෙනවා කියලා මට හිතුවා. ඒත් ඒ වෙනස මොකක්ද කියලා හිතන්න මට තේරුමක් තිබුනේ නැ. මක්කොටම වඩා මගේ හිතට ප්‍රශ්නයක් උනේ අපේ ගෙදර තවතින්න කියලා අංජනට කියන්නේ කොහොමද කියන එක. ඒක අම්මයි තාත්තයි නොකියා මමම කියද්දී අංජනට මොනවා හිතෙයිද කියලා මම හිතුවා. ඒත් ඒ තීරණය මම කියන්නම් කියලා දන් මොහොතකට කළින් මම අම්මට තිහඬව පොරොන්දු වුණා නේද කියලා මට හිතුවා.

අද මගේ ජීවිතයට උදවෙන මේ දවස් උදවෙන්න තිබුනේ මෙහෙම නෙමෙයි කියලා මගේ අසරණ හිත දන්නවා. තිවංක මගේ ජීවිතයේ එක වසන්ත කාලයක් එහෙම පිටින්ම පුවටලා පුළුස්සලා විනාශ කරලා දමුවා. ජීවිතේ එක කාලයක් මතක් වෙද්දීත් තුන් හිතටම මහා පිළිකුලක් ගෙනෙනවා. ඒ දෙවයේ හැටි... මං වගේ අසරණ කෙල්ලෙකුට ඒ දෙවය බාරගන්නවා ඇරෙන්න කරන්න වෙන දෙයක් නැ. අද සාක්ෂා තවත්තලා දුටු ගේ හැඳීම ආසිත් පටන්ගන්න හදනවා. සමහර විට එයා ජීවිතේ ගැන ආසිත් අපුහිත් හිතන්න පටන් අරගෙන ඇති... ඒත් මම... අපුත් ජීවිතයක් පටන්ගන්න මගේ හදවත සුදනම්ද... 1

අංජන මේ ගෙදර තවත්ත ගන්න අම්මයි තාත්තයි ඒකමතිකව තීරණය කරද්දී මට පුදුමයක් දකුණේ නැ. එයාලා ජීවිතයෙන් පසත්තේ මොනවද කියලා මං දන්නවා. ඒ දෙන්නා ජීවිතය කියලා අදහන්නේ මොකක්ද කියලා මං දන්නවා. ජීවිතයේ සතුට ගැනයිම කියන්නේ හරි

අභි-කත වූවි දෙයක් කියලයි එයාලා හිතන්නේ. ම- ඇත්තටම හිතනවා මගේ පු-වි ජීවිත දර්ශනයක් ඒකම කියලා. ගැණු ලමයෙක් ඉන්නා ගෙදරක පිරිමි ලමයෙක් නවත්වා ගනිද්දී දෙමව්පියන්ට දනෙන බය මගේ අම්මවයි තාත්තවයි නොදනුණේ ඇයි කියන එක මට ප්‍රශ්නයක් නෙමේ... අ-ජන මේ ගෙදර නැවතීම අපේ ජීවිත වල ලොකු වෙනසක් කරන දෙයක් කියලා ම- දන්නවා. ඔක්කොටම වඩා මගේ හුදෙකලා පාඨ ලෝකයට ඔහුගේ පැමිණීම අපූර්ව බලාපොරොත්තුවක් වේවි කියලත් ම- දන්නවා. ඒත් හිතත් එක්ක එයට ඕන ඕන කැන්ඩලට යන්න. දන් මට බයයි. හිතත් එක්ක උනත් අයාලේ ගොඩාක් දුර ගියාම හැරිලා එන්න අමාරුයි. අනාට අයරණ ගතියක් එහෙම උනාම හිතට එන්නේ.

මම තවත් පවුඩර් වූවටත් අතට අරගෙන හේතුවක් නැතුවම කම්මුල් වලට තුනියටම අතුරලා පහලට බැස්සේ ගොඩාක් කල්පනාබරව. පඩිපෙළේ මැදක් හරියට ඇවිල්ලා මම සාලය දිහා බැලුවේ අ-ජනව තෙත් පුරා දකගන්න. ඒත් අ-ජන සාලයේ උන්නේ නෑ. ගේක සාලේ නවතින්නේ අමුත්තෝ... අ-ජන කුස්සියේ ඇති කියලා නිකමට මට හිතුණා. මොකක් හරි හේතුවකට හිතට හරි බයක් දනෙමින් තිබුණා. සමහරක් විට අ-ජන ගෙදර නවතින්න බැහැ කිව්වොත්... ඇත්තටම එහෙම උනොත් එයාගේ මුණවත් බලන්නේ නෑ කියලා මම හිතාගන්නා. ඒත් මම ඇයි එහෙම කරන්නේ.. සාමාන්‍ය සිදුවීමක් නිසා අසාමාන්‍ය විදිහට සැලකෙන මගේ හිතට තියෙන ඕනකම මොකක්ද...

අ-ජන උන්නේ මිදුලේ... වාහනේ එන්ජින් එක පරික්ෂා කරමින්.

මම අත් බැඳගෙන මිදුලට බැස්සේ අපූර්ව සුසුමකුත් එක්ක... අ-ජනව දක්කහම හිතට හරි ලෝබකමක් දනෙනවා. ඒ වගේ හිත බොලොවෙනවට මාත් දන් ආස නැහැ. ඒත් හිතට එහෙම කරන්න එපා කියන්නත් මට බැහැ. අ-ජන ඇඳගෙන ඇවිත් තිබුනේ සුදු අත් දිග වී පර්වි එක්ක... ඒ ඇඳුමට එයාට පෙනුනේ වෙනදාත් වඩා ලාබාල විදිහට...

‘ඇයි කැඩිලද...’

මම අ-ජන වගේම වාහනේ බොනට් එකට අත් දෙකම කියලා වාහනේ එන්ජිමට එබුණා. හරියට මම ඒක හදන්න දන්නවා වගේ. අ-ජන උන් ඉරියව්වෙන්ම ඉඳලා ම- දිහා බැලුවා. අපේ ඇස් අතර තිබුනේ අහල් හත අටක පරතරයක් විතරයි. ඒ ඇස් දිහා ඕන තරම් බලා ඉන්න පුළුවන්... පු-වි ගින්නදරක් ඇරෙන්න ලොකු අපහසුතාවයක් නෑ...

‘ඔසිල් බැහැලා...’

අ-ජන එහෙම කිව්වේ එයාගේ ඇඟිල්ලේ තිබ්බ තෙල් වූවටත් මගේ තහයේ තවරනා ගමන්. ම- ගැස්සිලා මුහුණ හරවද්දී තව තෙල් පාරක් කම්මුල හරහාත් සටහන් උනා. අපි දෙන්නටම හිතාගියේ ඒකට...

‘බ-ල-න්-න දන් මට ආයෙක් මුණ හෝදන්න වෙනවා... මාත් ගතවා...’

මම එන්ජිම උඩ තිබ්බ කළු තෙල් පැල්ලමකට ඇඟිල්ල කියලා එයාගේ මුහුණ වෙත පෑවා. අ-ජන ඇස් පියාගෙන මුහුණ ම- වෙත

හැරෙව්වා... මට ඇත්තටම දුක හිතුණා. ඒ සුදු මුණ කැන කරන්න. තෙල් තිබ්බ ඇඟිල්ල නමාගෙන මම අතින් ඇඟිල්ලෙන් ඒ කම්මුල් හරහා වුවි ඉරක් ඇත්ද... මුළු සුරතම හිරි වැටිලා ගියා වගෙයි මට දකුණේ.

‘හරි...’

අ-ජන ඇස් ඇරලා බැලුවේ මං දිහාව... අපේ ඇස් හතර දෙන්නගේම ඇස් වලින් මොන මොනවද හොයනවයි කියලා මට හිතුණා.

‘මේ කර තෙල් ගැවේ...’

මං කරතෙල් තැවරුණ ඇඟිල්ල දිහා පෙන්නලා කිව්වා.

‘ඔයා ගැවේ නැ...’

‘නැ ගැව... ඔය මුණ බලන්න... ඇයි මං ගාත්තැත්තේ...’

‘ඔයා එව්වර නපුරු නැ...’

ඔහු එහෙම කිව්වේ ඇරලා තිබ්බ කොනට එක වහලා ඒ මත අත් දෙකම තියලා තද කරනා අතරවාරයේදී... අ-ජන මගේ හිත ඒ තරම්ම පැහැදිලිව කියවලද...’

‘ඇත්තටම ගැවේ නැ...’

මං පරාජය බර ගන්නා අසරණ හඬින් කිව්වා.

‘ඒත් ඔයා හරි නපුරුයි... මගේ මුණ පුරාම කරතෙල්.. මේ...’

‘ආ මේකෙන් පිහදගන්න...’

අ-ජන එයාගේ කලිසම් යාක්කුවේ තිබ්බේ නිල් පාට කොටු ලේන්සුවක් මා වෙතට දික් කරලා කිව්වා. පිළිවෙලකට ලක්සනට නවලා තිබ්බ ඒක කර තෙල් ගාන්න මට හිතුවේ නැ.

‘එයා.. මං ගිහිල්ලා මුණ හොදගෙන එන්නම්...’

‘මාත් එන්නද අත හොදගන්න...’

අ-ජන අත් දෙක මා වෙත පාලා ඇහුවා. ඒ අත්ල පුරාම කර මජා පැල්ලම් තැවරිලා තිබුණා.

‘ය...’

අ-ජන මං පිටුපස ආවේ හෙමින් හෙමින්. ඔහු බාත් රූමි එකට ගිහිල්ලා තිබ්බේ වතුරෙන් අත හොදදී මම මගේ ලක්ස් සබන් කැල්ල අ-ජන වෙත පෑවා. අ-ජන සබන් නොහො ඒක තහංච කියලා සුවද ඉව කළා.

‘ආසම සුවද එන්නේ සුදු පාට ලක්ස් වලින්...’

අ-ජන කියද්දී මට ඇත්තටම පුදුම හිතුණා. මේ දේ මෙහෙමම මටත් දවසක් හිතීලා තිබුණා.

අත හොදලා හමාර වෙද්දී මම තුවාය ඔහු වෙත පෑවා. අ-ජන තුවාය රැගෙන අත තෙතමාත්තු කරගන්නා විතරයි... අත පිහදගන්නටත් පස්සේ ඔහු නොයා කොරියෝව් ළඟට වෙලා තුවායත් අතේ තියාගෙන එහාට මෙහාට ඇවිද්ද... ඊටත් පස්සේ බාත්රූමි එකේ දෙරකඩට වෙලා මම මුහුණ හොදන අසුරු බලා උන්නා. මම හුදෙකලාවේ හැදුන

කෙල්ලෙක්... මගේ ලෝකයට පිරිමි ළමයෙක් මෙහෙම එබෙද්දී ඇත්තටම හිත ඇතුළෙන් මට මොනවද වෙනවා... ඒක වචන වලින් විස්තර කරන්න අමාරු හරි රසබර දෙයක්...

මම තෙත මුහුණින් එළියට එද්දී අ-ජන ඔහු අත තිබිබ තුඩය මට දුන්නා. මම තුඩය ඔහු දුන්න අයුරින්ම මුහුණට තබාගත්තා. අ-ජන අත පිහදමිම තැනින් එන සුදු ලක්ස් සුවද හරි ආදරණීය විදිහට මට දනුණා. මං අම්මගෙන් බාර ගත්ත වැඩේ මට මතක් උනේ මුහුණ පිහදද්දී... මම තුඩයෙන් මුහුණ ගෙන අ-ජන දිහා බැලුවේ මේ වගේ මොහොතක ඔහුගෙන් ඒක ඇහුවොත් අ-ජන මොනවගේ වෙනස් වෙයිද කියලා.

'ඇයි...'

මගේ බැල්මේ තිබුණ විශේෂත්වය තේරුම් අරගෙනද කොහෙද අ-ජන ඇහුවා.

'උදේට නාන්නේ බෝඩිමෙන්ද...'

මම කතාවට මහත් හොයාගන්න හිතාගෙන ඇහුවා. අ-ජන දිග සුසුමක් එක්ක බිම බලාගත්තා.

'ඇයි...'

'ඒ ගැන කතා කරලා වැඩක් නෑ වුටි... මම අපුත් බෝඩිමක් හොයාගන්න ඉන්නේ... යාථවෙක්වත් කිව්වා...'

දෙවිය එක එක්කෙනාගේ ජීවිත වලට අහිමි කරන්නේ එක එක

දේවල්... ඒ අහිමි කරන දේ මොනා උනත් ඒ අහිමි වීම ජීවිත වල ලොකු දූතක් ඇති කරනවා. ඒක වලක්වන්න බැහැ.

'දිපිකාගේ සිංදු අහන්න ආයද...'

අ-ජන මාත් එක්කම මගේ කාමරයට ඇතුල් වෙලා මගේ මේසය උඩ තිබිබ දිපිකා ප්‍රියදර්ශනීගේ සිතා පොදක් වී කැසට් පටය අතට අරගෙන ඇහුවා. ඇත්තටම මං දිපිකාව හරි ආයයි. කථවර වැටුන ඇත පැළක ඉඳගෙන කවුරුහරි කියන ගීතයක තියෙන සංවේදිතාවය දිපිකා අක්කගේ හඬේ තියෙනවා.

'මි... ආයයි...'

'මං ළගත් දිපිකාගේ කැසට් ටිකක් තියෙනවා ගෙනත් දෙන්නම්...'

අ-ජන දිපිකාගේ කැසට් එකේ අතින් පැත්ත හරි ආශාවෙන් බලද්දී මං ඒක දිහා බලා උන්නා. ඇත්තටම කිව්වොත් මං උන්නේ මුළු හිතින්ම නොසන්සුන් වෙලා. 'මම කොහොමද අ-ජනට මෙහේ නවතින්න කියලා කියන්නේ...'

'මං දන්න තැනක් තියෙනවා එකත නවතින්න කතා කරන්නද...'

මම අ-ජන දිහා නොබලාම ඇහුවා. බැලුවා නම් මගේ හොරේ අහුවෙනවා. ඇස් දිහා බලාගෙන බොරු කියන්න බැහැ.

'කොහෙද...'

'මි ළග...'

'නිස්කල-කේ ඉන්න පුළුවන් තැනක්ද...'

මට හිතාගියා. අ-ඡන මෙහේ ආවොත් නික්කල-කේ නැතිවෙන්නේ මට...

'ඔයාට නම් නික්කල-කේ ඉන්න පුළුවන්... ඔයා ආවම අතින් අයට නික්කල-කයක් නැතුව යයි...'

'ඇයි ඒ...'

ඔහු ලැජ්ජාවෙන් හිනාවෙලා ඇහුවා.

'ඒක නෙවේ කතා කරලා දෙන්නද...'

'මේ ප්‍රභවයේ හොඳයි... මට සර්වත් උදේට ගන්න ලේසියි...'

'කොහෙද වුටි මේ ප්‍රභවය...'

අ-ඡන හරි කුතුහලයෙන් වගේ මගේ මුහුණ දෙසම බලාගෙන ඇහුවා. මම තොල්පට තද කරගත්තේ හිතා යයි කියන බයට.

'මි... මේ ප්‍රභවය... හැබැයි ඒක දෙයක් කියෙනවා...'

'මොකක්ද...'

'ම- කතා කළාට පස්සෙ එන්න බැහැ කියන්න බැහැ...'

'එහෙම කියන්න...'

'එතව නම් අදම එන්නත් ඕන...'

'එතවා... මගේ බැග් එක ගන්න පොත් පාර්සල් දෙකක් කිව්වෙතවා ඒක ගන්න ආවා...'

'තවත් දෙයක් කියෙනවා...'

'කැහෙන කොන්දේසි දුන බෝඩ්මි ගෙයක් වගේ...'

ඔහු කියද්දී මම හිතා උනේ හරි අමාරුවෙන්.

'තවකින්ත දෙනවට සල්ලි දෙන්නත් බැ...'

අ-ඡන පුදුම වෙලා වගේ ම- දිහා බැලුවා. ඒ ඇස්වල තිබුනේ වෙනත් හැඟීම් පොකුරක්...

'සල්ලි එපා...'

'මි... බෝඩ්මි දලා යන්නත් බැ...'

'කොහෙද ඒ...'

මම හෙමිහිට නැගිටලා ඇද පත්ත අල්ලාගෙන ඔහු දෙස බැලුවා.

'කොහෙද වුටි...'

'අ...ඡේ ගෙදර...'

මම හරි අමාරුවෙන් පොඩි කිකිළියෙන් උගේ පළවෙනි බිත්තරේ දතවා වගේ කියලා දමිමා. අ-ඡන බිම බලාගෙන කැහෙන වෙලාවක් උන්නා. මම ඔහුට අඩි දෙක තුනක් තරමට සමීප උනා. අ-ඡන මේ මොනවද හිතනවා ඇත්තේ... මට බය හිතුණා.

'වුට්ට අම්මද කිව්වේ...'

ඔහු හිමිහිට ඇහුවා. ඒත් බිම බලාගෙන.

'අම්ම කියලා කෙනෙක් තාත්තා කියලා කෙනෙක් මම කියලා කෙනෙක් මේ ගෙදර නැ... අපි තුන්දෙනාම එක්කෙනෙක්... යමක් හිතුවොත්

තුන්දෙනාම හිතන්නේ එකට... නවසිතව හේද...

මම නිර්ණාත්මක ප්‍රයත්නය ඔහු දෙසට හැරී ඇහුවා. අපන තෙත් බිමට බර කරගෙන ඉඳිද්දී මට බය හිතූණ. ඒ ඇස් වලින් යාමට දිළියෙන්නවා පේන්නේ මොනවද...

'මට කවදවත් වූවි... මගේ කියලා කෙනෙක් ඉඳලා නෑ... මගේ ගෙදරක්... මගේ කාමරයක්... ඒ මොනවවත් තිබුනේ නෑ... මට තිබ්බේ මගේ ජොබ් එක විතරයි... ඒකත් හරිගස්සලා දුන්නේ ඔයාලගේ තාත්තා...'

'අද ඉඳලා හිතන්න ඔයාගේ ගෙයක් කාමරයක් තියෙනවා කියලා... ඔයාගේ අය මේ ගෙදර ඉන්නවා කියලා...'

මගේ ඇස්වල පවා කපුරු පිරුණා. මේකා එක්ක වචන තිහ හතළිහක් කතා කළොත් අඩන්න වෙනවා.

'එහෙම හිතනවද...'

මගේ හිතට ඉක්මනට පිළිතුරක් ඉල්ලනවා. අපනට ගෙදර නවසින්න කියලා කියන එක අම්මා මට බාර දුන්නේ ලොකු විශ්වාසයකින් කියලා මං දන්නවා. ඇත්තටම අපන මෙහේ නැවතුනේ නැත්නම් ඒක මං ලබපු ලොකු පරාජයක් කියලා මට හිතෙනවා. අපන මං බලා ඉඳිද්දීම එයාගේ ලේන්සුව අරගෙන ඇස් පිහදගෙන මං දිහා බැලුවා.